

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

28. LISTOPADU 2004

Z obsahu:

Jen v Bohu je pokoj

Katecheze Jana Pavla II.

10. listopadu 2004

- strana 2 -

Bděte!

- strana 4 -

Písmo svaté a učitelský úřad o věčnosti pekla

Mieczysław Piotrowski

- strana 6 -

Je peklo prázdné?

Mieczysław Piotrowski

- strana 7 -

Vystoupil a odpadl, co dál?

Myšlenky a nápady
jednoho dítěte,
které se spálilo

- strana 8 -

Demokracie potřebuje náboženství a svobodu

Jürgen Liminski

- strana 10 -

Přípravy XX. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem začínají

- strana 12 -

Diktatura značky

Mládež podléhá stále více
marketingovým
a reklamním nástrahám

- strana 13 -

Papež Pius XII. (40)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Jen v Bohu je pokoj

Nyní zazněla sladká slova žalmu 61, zpěvu důvěry, který se otevírá určitým druhem antifony a ta se opakuje uprostřed textu. Je to jako jasná a mocná střelná modlitba, invokace, která je rovněž životním programem: *Jen v Bohu odpočívá má duše, od něho je má spása. Jen on je má skála a spása, má tvrz, nic mnou nepohne* (v. 2-2.6-7).

Dvoji důvěra

Žalm tedy, jak se rozvíjí, předkládá dva druhy důvěry. Jsou tu dvě základní volby, jedna dobrá a druhá zvrácená, a ty provázejí dvě rozdílné mravní volby. Je to především důvěra v Boha, velebená v úvodní invokaci, kde vstupuje na scénu jako symbol stability a jistoty, jako skalisko, „obránná skála“, přímo pevnost a ochranná bašta.

Žalmista zdůrazňuje: *U Boha je má spása a sláva, má pevná skála, mé útočiště je v Bohu* (v. 8). Tvrdí to poté, když připomněl plechtichy svých nepřátel, kteří se ho snaží svrhnout z výše (srov. v. 4-5).

Je zde pak druhá důvěra modloslužebného ražení, ke které upírá žalmista důrazně svou kritickou pozornost. Je to důvěra, která se snaží nalézt jistotu a stabilitu v násilí, v loupeži a v bohatství (srov. v. 4-5).

Výzva se tedy stává naprosto jasnou: *Nespoléhejte na násilí, nebažte po lupu, na bohatství, když se rozmnoží, nelpěte srdcem* (v. 11).

Klamné a zhoubné idoly

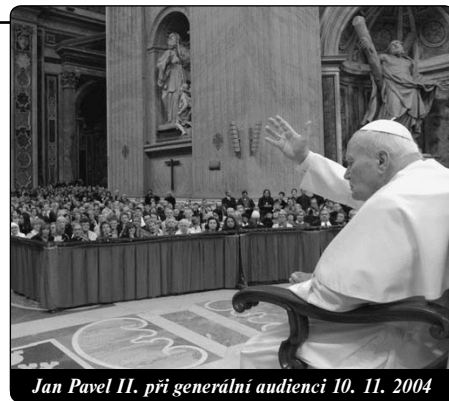
Vybavují a zavrhuji se zde tři idoly, které jsou v rozporu s lidskou důstojností i se společenským soužitím.

První falešný bůh je násilí, ke kterému se lidstvo bohužel ustavičně utíká i v našich krvi potřísněných dnech. K tomuto idolu se druzí nesmírný zástup válek, útisků, podvodů, mučení a zavrženíhodných vraždění, prováděných bez výčitek svědomí.

Druhý falešný bůh je loupež, která se projevuje jako vykořisťování, sociální bezpráví, lichva, politická a ekonomická korupce. Mnoho lidí se řídí „iluzí“, že uspokojí tímto způsobem svoji nenasytost.

Konečně třetím idolem je bohatství, ke kterému přilne lidské srdce v klamně naději, že se bude moci zachránit před smrtí (srov. Ž 48) a zajistit si prvenství prestiže a moci.

Člověk, který si posluhuje touto ďábelskou triádou, zapomíná, že idoly jsou prchavé, dokonce zhoubné. Kdo spoléhá na věci a na sebe, opírá se o věci, které jsou *závan*

Jan Pavel II. při generální audienci 10. 11. 2004

dechu, neupřímné, ba položeny na váhu *jsou lehčí než dech* (Ž 61,10; srov. Ž 38,6-7).

Kdybychom si byli více vědomi své pomíjivosti a omezenosti, která je vlastní tvorům, nevolili bychom cestu důvěry v idoly ani bychom neuspořádávali svůj život podle stupnice pseudohodnot vratkých a pomíjivých. Zaměřili bychom se spíše na jinou důvěru, na tu, která má svůj střed v Pánu, prameni věčnosti a pokoje. Jemu jedinému totiž *náleží moc*; on jediný je zdroj milosti; on jediný je strůjce spravedlnosti a *odplácí každému podle jeho díla* (srov. Ž 61,12-13).

Pravá důvěra

II. vatikánský koncil použil žalm 61 jako výzvu pro kněze, aby *nelpěli srdcem na bohatství* (v. 11). Dekret o službě a životě kněží vyzývá: „Kněžím nikdy nemá bohatství přirůst k srdci, mají se varovat jakékoliv hrabivosti a důsledně se zdržet obchodování všeho druhu“ (PO 17).

Nicméně tato výzva k zavržení zvrácené důvěry a k volbě té, která nás vede k Bohu, platí pro všechny a má se stát naší polární hvězdou v našem každodenním jednání, při morálním rozhodování, při životním stylu.

Jistě, cesta je to strmá a připravuje spravedlivému také zkoušky a staví ho před odvažná rozhodování, poznamenaná ovšem vždy důvěrou v Boha (srov. Ž 61,2). V tomto světle viděli církevní Otcové v žalmu 61 předobraz Krista a vložili do jeho úst úvodní invokaci naprosté důvěry a přilnutí k Bohu.

V tomto smyslu sv. Ambrož v Komentáři k žalmu 61 argumentuje takto: „Náš Pán Ježíš, když vzal na sebe lidské tělo, aby je ve své osobě očistil, co jiného musel podstoupit než smazat zlobný vliv starého hříchu? Skrze neposlušnost, tzn. porušení božských předpisů, se vloudil plíživý hřích. Nejdříve tedy musel obnovit poslušnost, aby uhasil ohnisko hříchu... Jako osoba vzal na sebe poslušnost, aby ji přelil do nás“ (Commento a dodici Salmi 61,4: SAEMO, VIII, Milán, Řím 1980, s. 283).

*Bollettino Vaticano 10. 11. 2004
Mezititulky redakce Světla*

EDITORIAL

Od listopadového dne, který jsme označili za začátek „sametové revoluce“, uplynulo již plných patnáct let. Abychom ho mohli do sytosti vychutnávat, povýšil ho parlament na státní svátek. V tom jsme překonali bývalé mocipány, kteří svůj „Vítězný únor“ označili pouze za památný den, snad také z obavy, aby 25. únor nevystoupil na žebříčku výše než jiný ještě „slavnější“, ale také pouze památný den, totiž 7. listopad.

Nezdá se však, že by pocta vzdávaná 17. listopadu vyvolávala ve veřejnosti obzvláštní ohlas. Státní svátky se v tomto národě už dávno netěší žádné zvláštní popularitě, ale to má zřejmě souvislost i s popularitou státu jako takového. Dali to jeho občané najevo také svou účastí, či lépe řečeno neúčastí na listopadových volbách. Kdyby strany, které se podílejí na správě této společnosti, byly trochu více sebekritické, musely by si přiznat, že těch občanů, kteří jim dávají „mandát“, je ve skutečnosti tak málo, že prakticky žádný mandát nemají. Stačí na to kupecké počty, abychom zjistili, že stranu, pro kterou se vyslovilo v nejlepším případě cca 30 % z cca 30 % voličů, zvolilo ve

skutečnosti sotva 10 % občanů. Jakých výsledků bude moci dosáhnout, když 90 % z nich ji přinejmenším ignoruje, a tedy nijak nepodporuje? Průzkumy zjistily, že pětina lidí by dokonce dala přednost bývalým poměrům. Soudný a jedině rozumný závěr by měl znít: Všeobecná apatie svědčí o tom, že tato společnost se zřejmě nachází v krizi, která volá po radikální změně. Příležitost k této změně se ovšem nabízí před oněmi 15 lety, ale zřejmě zůstala nevyužita. Dost možná by leckdo uměl vypočítávat, co se tehdy mělo stát a co se nestalo, co se mělo ihned udělat a neudělalo. Suma summarum co je nám platné, když se změní režim, ale lidé zůstanou stejní? Poskytnutá svoboda se přece může stát přímo ohrožením a nebezpečím, nestojí-li za ní hluboká mravní odpovědnost a uvědomělost.

Cítíme-li nyní jako věřící pokušení poučovat světskou společnost, že jejím členům chybí svědomí, solidarita, o opravdové lásce ani nemluvě, neopravňuje nás k tomu sama skutečnost, že je to pravda, pokud si neuvědomíme, že i my jsme členy této „světské“

Pokračování na str. 5

Závažné varování

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Syn člověka přijde, kdy se nenadějete

Bratři, víte, jaký je nyní čas: je třeba se probrat ze spánku. Těmito slovy tě burcuje apoštol z tvé letargie, která ti brání uvědomit si závažnost doby, kterou prožíváš. Chce tě tím uchránit před nepříjemným překvapením, jaké čeká na ty, kteří *nic nepoznali*. Co se děje tak zásadního, že není radno setrávat v bezstarostnosti a netečnosti? To rozhodující a zásadní je nadcházející *příchod Syna člověka*. To je ten, o kterém staříček prorok ve světle Ducha Svatého prohlásil, že je *ustanoven k pádu a ku povstání*⁽¹⁾. Jeho příchod se tedy dotkne jednoho každého, protože bude pro něho znamenat buďto *povstání*, nebo *pád*.

Možná, že ti tato slova připadají spíše jako hrozba, ale ve skutečnosti je to poselství velké naděje, jejíž naplnění přinese Pánův příchod. Teprve na těch, kteří vlastní vinou promarní tuto příležitost, se naplní neblahá předpověď o věčném zatracení.

Dar, který přináší Pán svému lidu, si můžeš živě představit z líčení starozákonního proroctví. Připoj se proto v duchu k zástupům, které radostně vystupují *vzhůru na Hospodinovu horu*. Pánovo slovo, nauka Nejvyššího proměnila srdce těchto lidí, a tak se tu naplňuje odvěká tužba lidstva: je konec všem svárům, rozbrojům a válkám mezi lidmi. Nabízí se příležitost okusit, jak se dýchá v království dokonalého pokoje, lásky a světla. Nedomnívej se, že je to nějaká utopie. Je to nejskutečnější realita, která od věčnosti existuje v Božím záměru, je to konečný smysl všeho stvoření. Je to sama podstata Božího království, o jehož příchod se den co den modlíš v modlitbě, kterou nás naučil sám Pán.

Zdá se ti, že je to otázka daleké budoucnosti? Svatý Pavel takový názor nesdílí. Musíš si dobře uvědomit, *jaký je čas*. Už opravdu *nastala hodina*, kdy je třeba se *probudit ze spánku*. Doba noci a prázdných snů končí. Slunce *nového dne* je blíže než dosud a mnohem blíže, než tušíš. Pronikavá zář jeho jasů odhalí nesmlouvavě všechno to špatné, co tak podle vybuchlo pod pláštěm noci. Jsi připraven postavit se do jeho překvapujícího světla tak, jak jsi?

Jestliže obraz *Hospodinova domu na vrcholu hory* se jeví jako neuskutečnitelná vize, je to důsledek oněch *skutků temnoty*. Pochybuješ snad o tom, že je to právě *necudnost, prostopášnost, hodování*, co nakonec plodí *svár*

a *závist*, které ústí do rozbrojů a nakonec nejstrašnějších válečných hrůz? Opravdový mír a Boží království patří nerozlučně k sobě. Není tak malých hříchů, které by nesměřovaly k stále těžším a těžším, až nakonec dovedou nevěrné k úplné zkáze. Boží království proto požaduje, abys s veškerou rozhodností odložil *skutky temnoty* a oblékl si *výzbroj světla*. Tím světlem je sám Ježíš, který ti představuje Boha v té nejlidštější podobě. Tuto *výzbroj světla* ti Vtělené Boží Slovo při svém prvním příchodu více než svým slovem ukázalo příkladem svého života. Na Boží království nestačí jen čekat. Pán tě vyzývá, abys toto království připravoval a uskutečňoval tím, že ho budeš **důsledně následovat**.

Čím větší nadějí je jeho příchod pro jeho věrné, tím větší výstrahou je pro ty, kteří o jeho království nestojí. Jestliže i tváří v tvář hrozící katastrofě bezstarostně *hodují a pijí, žení se a vdávají*, není to nic nového. Podobně se chovali lidé již *za dnů Noemových*. Tehdy se zachránili jen spravedliví, a jak Pán zdůrazňuje, *takový bude i druhý příchod Syna člověka*.

Ježíšovu výstrahu je třeba brát na vědomí s veškerou vážností. Nic nedbej na ty, kteří bláhově utěšují sebe i druhé, že stačí se spolehnout na Boží milosrdenství, aby se neuplatnila jeho spravedlnost. Byla by to zavrženíhodná opovážlivost. I když se ti může zdát, že úděl zavržených je příliš krutý, je třeba se na něho dívat jako na zcela logický protipól nekonečné blaženosti, kterou zavržení sami odmítli. Z toho poznáváš, jak nebezpečný a opovážlivý je *spánek*, do jakého dokážou ukořelbat *skutky temnoty*, zvláště když *pečuješ o své tělo tak, že to vyvolává žádostivost*.

Adventní doba je pro tebe něco mnohem více než folklórem ozdobená památka na zvyky našich předků. Je to především čas **radikálního probuzení a zásadního obratu**. Využij advent jako příležitost, kterou ti nabízí Ježíšova láska, a upřímně a kriticky se zamysli nad svou skutečnou situací. Buď začneš žít bezvýhradně pro Pána a s Pánem, nebo se vystavuješ nebezpečí, že se ocitneš mezi těmi, kteří jsou proti němu.

Nejedná se jen o tebe. Tvé úsilí o spravedlnost je nezbytným vkladem k nástupu nového období, kdy ke všem vyjde *ze Siónu Hospodinovo slovo* a konečně se již národ nezdvihne proti národu.

Jakubův dome, vzhůru, chodme v Hospodinově světle!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 2,34

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 2,1-5

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, chodme po jeho stezkách!“ Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že skují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učít. Jakubův dome, vzhůru, chodme v Hospodinově světle!

2. čtení - Řím 13,11-14

Bratři! Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, kdy jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Vedme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závistí. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

Evangelium - Mt 24,37-44

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat a druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata a druhá ponechána. Bďte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Bděte!

Každý nový začátek je spojen s novou nadějí. 1. neděli adventní začíná nový církevní rok. Advent je přípravou na velkou událost. V evangeliu, které popisuje události vánoční noci, oznamuje anděl pastýřům: *Nebojte se, neboť vám zvěstují velikou radost, která bude pro všechny lidi: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel Kristus Pán (Lk 2,10.11)*. Všechno předvánoční shon, všechno vnější divadlo nemá pro Církev žádný význam. To rozhodující je, že začíná nový rok spásy, že se připravujeme na narozeniny našeho Pána. Rok 2004 sám o sobě nemá žádný význam. Dokonce jeho časový údaj neodpovídá skutečnosti, protože vzhledem k chybám ve výpočtech se Boží Syn narodil 4–7 let před Kristem. 1. neděle adventní však obrací náš pohled nikoliv zpět, nýbrž do budoucna, na poslední čas vůbec, na opětovný příchod našeho Pána. *Tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou slávou. Potom pošle anděl a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe (Mk 13,26–27)*. Nejdůležitější událost pro Církev je opětovný příchod Pána.

Opětovný Pánův příchod je podstatná část poselství, které hlásá Církev: *Sedí po pravici Otce, odtud přijde soudit živé i mrtvé a jeho království nebude konce*, tak se modlíme ve vyznání víry. Když se modlíme ve mši svaté *Přijď království tvé*, kněz pokračuje: *Vysvobod nás ode všeho zlého..., ať žijeme v bezpečí před každým zmatkem a očekáváme s nadějí požehnaný příchod našeho Spasitele Ježíše Krista*.

Z tohoto krásného pocitu nás však evangelium vytrhuje upozorněním: *Tento den a tu hodinu nezná nikdo, ani andělé v nebi, nýbrž jen Otec. Bďte tedy, neboť nevíte, kdy ten čas nastane. (Mk 13,32–37)*

Musíme si proto na počátku adventu položit vážně otázku: Čekáme opravdu na Pánův příchod? Ne, že bychom příchod Páně popírali, ale nežijeme tak, jako bychom ho nebrali na vědomí? Je celý náš život zaměřen na Pánův příchod? Určujeme to, co se stále modlíme, skutečně také náš život? *Ukaž nám správnou cestu tímto proměnlivým světem a zaměř náš pohled k tomu, co nepomíjí, abychom hledali království*. Na počátku církevního roku nám Církev staví před oči náš cíl: **Na konci času po velké nouzi nenastane konec,**

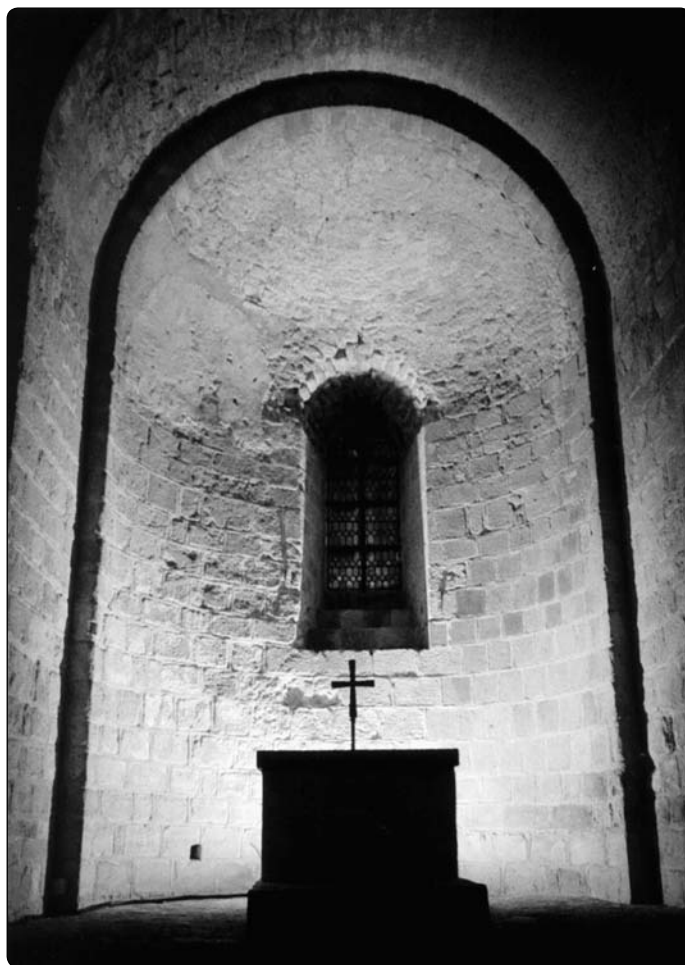
nýbrž nový začátek. To je naše velké očekávání, čekání na Boží království.

Bďte tedy, protože nevíte, kdy Pán domu přijde, zdali večer, nebo o půlnoci, nebo ráno za kuro-

pění, aby vás, až z nenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bďte! (Mk 13,35–37)

Petr, který byl pověřen, aby utvrzoval své bratry, nám připomíná Pánovu výzvu svými slovy: *Budte strážliví a bděte, protože váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltit (1 Petr 5,8)*. Není třeba mít strach, ale je třeba bdít. *Proto vedme počestný život jako ve dne, ne v hodování a pitkách, ne v nestoudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a v nenávisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, aby to nevyvolávalo žádosti.*

Někdejší ateistka Taťána Gorčeva po svém obrácení napsala, že to, co zažila při své cestě na Západ, byl pro ni šok: „Církev tu ztratila zcela charakter svědka, protože většina křesťanů, se kterými jsem se setkala, není k rozeznání od nekřesťanů. Oni ani nevědí, proč jsou křesťany, a o své víře nejsou schopni nic říct... Oni nesvítili. Nemají žádnou vyzařovací sílu. Nemají žádnou tvář. Na jejich tvářích není možno objevit Boží obraz. To znamená, že život těchto křesťanů je zcela horizontální. Neprožívají prakticky žádné události, které by chápali jako přicházející od Boha. V jejich životě není nic, co by je orientovalo k Bohu. Bůh jako by pro ně neexistoval.“

Bdít znamená především probudit se a pak vydržet uprostřed tohoto světa, který za životní hodnoty pokládá jen to, co má na tomto světě.

Kardinál Newman k tomu říká: „Dech světa má zvláštní sílu. Činí duši svým způsobem zrezivělou. Obraz Božího Syna, který by se v ní měl odrážet jako v zrcadle, je zastřený a zamlžený. Je velmi obtížné dotknout se srdcí nebo, smím-li tak říct, přiblížit se k nim a pohnout je k rozhodujícímu náboženskému jednání.“

Není pochyb o tom, že i uvnitř Církve je velký počet křesťanů toho druhu ... Běží rok za rokem, příchod Ježíše Krista je stále blíž, než byl dosud. Kéž bychom tak, jak on se blíží, i my se přibližovali k nebi. Prosme Pána, aby nám dal srdce, které ho upřímně hledá... On stojí za zdánlivou stěnou viditelných věcí. Země a nebe jsou jen opona, která nás od něho odděluje. Přijde den, kdy tato opona spadne a on se nám zjeví. Pak nám odplatí podle toho, do jaké míry jsme vypadali jako on. Jestliže jsme na něho zapomínali, nebude nás znát. Ale blažený služebník, kterého Pán, až přijde, nalezne, jak bdí.“

Podle -sks- 48/2002

Složitost postmoderny se překládá do nové duchovní vnímavosti

Vztahy mezi kulturou a vírou jsou v dnešní době, čtyřicet let po II. vatikánském koncilu, osudově důležité. Zdůrazňuje to v rozhovoru pro deník *Avvenire* profesor fundamentální teologie na univerzitě Gregoriana, jezuita Michael Paul Gallagher. Mezi jeho učiteli na Oxfordu byl například i legendární J. R. R. Tolkien. „Nejvíce jsem se naučil od kardinála Johna Henryho Newmana, který nám vysvětlil, že nikoli rozum, ale představitel se opravdově dotýká lidského srdce.“

„Dnes víme, že kultura je složitým komplexem, jakýsi oceán, jímž procházejí různorodé proudy, mezi kterými se my všichni, věřící i nevěřící, pohybujeme. Je zapotřebí nového období pro duchovní rozlišování, v linii kulturní evangelizace, kterou již Pavel VI. vyznačil v „Evangelii nuntiandi“, uvádí profesor Gallagher. Zajímá ho také otázka využití nových technologií: „Používáme internet, ale ještě nevíme, jakým způsobem siť modifikuje vnímání reality jak nám, tak i našim dětem. A to vše ve světě, který po pádu berlínské zdi a newyorských dvojčát je

stále více charakterizován křehkostí, neklidem, strachem, jednoduše – postmoderními zraněními.“

Tento stav je určen třemi příznaky: ztrátou paměti, ztrátou příslušnosti, úpadkem představitelství. „Právě ten třetí příznak odhaluje krizi vnímavosti a citlivosti, které jako věřící musíme věnovat zvýšenou pozornost,“ dodává profesor Gallagher.

Postmoderna na jedné straně znamená roztržičnost životních stylů a citových vazeb, na druhé straně však probouzí zájem o nehmotné. Po zklamání z materialismu se přichází k objevování spirituality, jehož výsledky mohou být sporné, ale nemohou obejít naše svědomí. Probuzené vnímání duchovních souvislostí doprovází zájem o autory a díla, jako je Tolkien nebo Matrix.

„Přinášejí zatím ne odpovědi, ale umožňují alespoň položení otázek: Kam směřují dnes naše srdce? V čem spočívá dnes naše naděje?“ uzavírá Michael Paul Gallagher, který dvacet let působil jako učitel literatury na univerzitě v Dublinu.

-pc-

VATIKÁN VYDAL KATECHISMUS SOCIÁLNÍHO UČENÍ CÍRKVE

Kompendium sociálního učení má 500 stran. Je zde řeč především o „nových věcech“, které jsou hybnou silou dnešního světového hospodářství, především pokud jde o globalizaci a postavení rodiny jako sociální skutečnosti. Katechismus popisuje roli civilní společnosti pro zajišťování práce, při výstavbě a tvorbě zdravého hospodářského systému. Všimá si také angažovanosti katolíků a odsuzuje stranění se politiky a hospodářského života. Kritizuje nedostatek bliženské lásky a hrubé formy egoismu.

AMERIČANÉ PŘESTÁVAJÍ VĚŘIT DARWINOVI

Většina Američanů již nevěří ve vývojovou teorii, nýbrž je přesvědčena, že Bůh stvořil svět. Asi 45 % dospělých se domnívá, že Bůh stvořil člověka v průběhu posledních 10 000 let. 35 % dalších je toho názoru, že Bůh stvořil svět se schopností dále se vyvíjet. Již jen 12 % se domnívá, že svět vznikl bez Božího zásahu. To ovlivňuje také školní vyučování. V 31 z 50 států probíhá spor, zda se má na školách ještě vyučovat vývojová teorie.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

společnosti, a nezadíváme se nejdříve pozorně sami na sebe.

Statistika nám neúprosně stavi před oči, že na tom nejsme o nic lépe. Těch „opravdových“, a tedy zaangažovaných věřících také nepočítáme více než oněch 10 %. Máme zde především svých 90 % zvlažnělých a apatických, u kterých je třeba začít. Je tu navíc jeden velký rozdíl, který hovoří v náš neprospěch: Příležitost nového začátku se nám nenaskýtá jednou za dlouhá desetiletí, ale Bůh a Církev nám ji nabízí vlastně každý rok (dokonce ne jen jednou), a to, co je třeba při takovém novém začátku radikálně změnit a udělat, nemusíme zjišťovat průzkumy, vymýšlet a pracně hledat, všechno nám bylo řečeno a také zaznamenáno až do velkých podrobností.

Odpadlictví může mít zvláštní záluďnou podobu, a to je odpadlictví malých kroků.

I ten, kdo nikdy nevyhlásil, že „vystupuje z církve“, může se krůček po krůčku od ní vzdalovat a dojít nepozorovaně tak daleko, že jeho život už dávno neodpovídá pojmu „křesťan – člověk žijící podle Krista“. Ty malé krůčky probíhají nejdříve na půdě svědomí: ve světle rostoucí prestiže vlastního já bledne nejen seznam toho, co je hříšné, ale i vědomí, jak závažná je tato hříšnost. Současně s tím, jak bledne obraz hříchu, bledne nutně i představa, kdo je Ten, koho především každým hříchem urážíme a z jehož autority je hřích hříchem. Jsme-li sami sobě zákonodárci, příliš si nadřujeme, a to jak na úkor našich bližních, tak na úkor samotného Boha Stvořitele a Pána. Ztrácí se nám z dohledu skutečný smysl našeho života a s ním i náš poslední cíl: že jsme stvořeni nikoliv pro tento čas, ale pro život věčný. V přemíře pozemské zábavy ztrácí nebe na přitažlivosti a peklo na svém varovném a odstrašujícím účinku. Pokud ho ještě připouštíme, pak jen pod jednou podmínkou, že nakonec „zůstane prázdné“. Odkud se vzala u lidí právě tato přesvědčující znalost Boha, že by přece peklo nemohl připustit, když se jinak Bo-

hem tak málo zabývají? Bůh peklo opravdu nestvořil a nevybudoval. Peklo stvořili ti, kteří odmítli nabídnutou věčnou Boží společnost. Peklo je absolutní absence Boha. Peklo si proto připravují i ti, kteří se od Boha vzdalují třeba oním způsobem malých krůčků.

Bůh chce ve skutečnosti po nás jen jedno: abychom ho milovali, protože jen tak můžeme mít účast na jeho věčném životě ve věčné lásce. Daleko více než požadavek je to nabídka a dar. Jestliže nám pak ve svých přikázáních jasně konkretizoval, čeho se máme varovat, protože nám to škodí, je to projev jeho lásky a nikoliv výraz nějaké jeho necitlivé přisnlosti, ze které by podle nás měl slevit. Všechna lidská nedorozumění nejsou ničím proti onomu nedorozumění, které si Boží lásku vykládá jako projev nepřítel. Tak může uvažovat jen ten, kdo ke své nevyšlovné škodě vlastně vůbec nezná jediného pravého Boha a především Toho, kterého nám poslal, aby žil mezi námi. Tento podivuhodný příchod Božího Syna si každoročně připomínáme. Náš Bůh nevyhlašuje v konkurenci celého spektra bohů nespílitelné sliby, jen aby nás získal na svou stranu. Bůh neslibuje, ale dává. Pramáno z těch, kteří se budou pachtit za dárky, si ještě uvědomuje, že to všechno mělo jeden jediný smysl: připomenout si a napodobit Boha, který nám dává svůj největší dar: svého vlastního Syna. Náš nepřítel to všechno překroutil a rafinovaně zamlžil a udušil v nákupní horečce pravou křesťanskou radost. Pokusme o inovaci, která nás ušetří falešného adventního shonu. Využijme příležitost k novému začátku a připravme svým drahým k Vánocům jako dárek sami sebe, své obrácení, svou obnovenou lásku, pozornost, vstřícnost a odpuštění. Prostředky, které bychom normálně utratili, věnujme těm, kteří se o vánočních dnech nemají čeho najíst, do čeho obléct a snad ani kam hlavu sklonit. Bude to i velký dar této společnosti, která smrtelně onemocněla sobectvím.

-red-

Písmo svaté a učitelský úřad o věčnosti pekla

Pravda o zjevené pravdě Krista o spásě všech duší zavírá v sobě dva aspekty, které se lidskému rozumu zdají neslučitelné. Na jedné straně se dovidáme, že Kristus *touží, aby všichni byli spaseni a došli k poznání pravdy* (1 Tim 2,4), na druhé straně existuje reálná možnost věčného zavržení. Tato pravda v sobě obsahuje dva zdánlivě protikladné aspekty. Byla nám však zjevena a zůstává pro nás neprobádaným tajemstvím. Není možno ji připůsobit lidské logice. Je nutno ji prostě přijmout a žít podle nároků, jaké pro nás představuje. Teprve potom začíná mít smysl a je možno jí porozumět, tedy nikoliv v rovině lidské logiky, ale v poslušnosti víry.

Podívejme se podrobněji na učení o věčném zavržení, jak nám je předkládá Nový zákon a jak je velice subjektivně vykládá např. Václav Hryniewicz ve své knize *Naděje vykoupení pro všechny*. Autor má pravdu, že řecké výrazy *aion* a *aionios* neznamenaají pokaždé v Novém zákoně neomezený čas trvání. Je však třeba mít na paměti jedno: Aby bylo zabráněno dvojznačnosti a aby byla vyjádřena jednoznačně věčnost, používá se v novém Zákoně množného čísla: *Budou mučeni ve dne v noci na věky věků* (Zj 20,10). *Dým ohně, který je mučí, vystupuje na věčné věky* (Zj 14,11). V citovaných úryvcích jsou jednoznačně použity tyto výrazy na označení věčnosti. Přesnější vyjádření již neexistuje. Z filologického hlediska není pochybnosti, že v této spojitosti *na věky věků* označuje opravdovou věčnost, která nikdy nekončí. Přívlastek *aionios* nacházíme v odsuzujícím výroku posledního soudu: *Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného* (Mt 25,41). Vezme-li v úvahu, že v tomto verši je *aionios* použit paralelně také pro označení věčné blaženosti – *A půjdou do věčného trápení a spravedliví do věčné radosti*,

je to dostatečný důvod pro to, abychom chápali věčnost v jejím vlastním smyslu. Jestliže přívlastek *aionios* označuje věčnost v užším slova smyslu v jedné části verše, platí to i pro druhou jeho část.

Jakkoliv se Hryniewicz obává, že *věčné peklo by bylo zvěčněním strašného dualismu celého stvoření*, víra nám ukládá přijmout jako pravdu, že existuje reálná možnost věčného zavržení, že věčný trest je skutečně věčný a nikoliv pouze dočasný, jako by vedl nakonec k návratu.

Ježíš Kristus použil mnohokrát formulace, které mluví jednoznačně o absolutním a neodvolatelném zbavení radosti věčného života. O pozvaných, kteří odmítli přijít na slavnost, říká: *Nikdo z těch, kteří byli pozváni, neokusí mé hostiny* (Lk 14,24). O absolutním vyloučení hovoří slova: *Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odpírá věřit v Syna, nespátí život, ale zůstává na něm Boží hněv*

(Jan 3,36). Neužitečný sluha bude vyvržen ven do temnoty (Mt 25,30). Nerozumné panny budou moci vstoupit a uslyší slova: *Vpravdě pravím vám, neznám vás* (Mt 25,12). Ti, kteří neuposlechli Boží vůli, uslyší slova: *Odejděte ode mne všichni pachatelé nepravosti* (Mt 7,23).

Rovněž svatý Pavel píše o absolutním vyloučení z Božího království. Po výčtu určitých hříchů uzavírá: *Kdo takové věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království* (Gal 5,21); *Copak nevíte, že nespravedlivým se nedostane podílu v Božím království?* (1 Kor 6,9); *Toho si buďte dobře vědomi, že žádný smilník ani nečistý ani chamtivý, tj. modloslužebník, nemá podíl v království Kristově a Božím* (Ef 5,5).

V citovaných textech má vyloučení absolutní charakter: nikdo z těch neokusí mé hostiny, nespátí život, nezdědí. Smysl je tak jednoznačný, že tyto texty nenechávají místo pro jakoukoliv pochybnost o charakteru apokatastázy, jako by zavržení mohlo někdy skončit a zavržení se mohli vrátit a dosáhnout spásy. Kdyby taková možnost existovala, pak by tyto výrazy nebyly pravdivé, jinak by musely jasně říct, že jednou nastane okamžik, kdy odsouzení „okusí mé hostiny“, „uvidí život“, „dosáhnou“, „zdědí“.

Když vysvětluje podobnost o plevelu (Mt 13,41n) a o sítí (Mt 13,4n), používá Kristus Izaiášovy formulace „*oheň věčný*“ (Iz 66,1). Pokud bychom to chtěli chápat pouze metaforicky, musíme být velmi opatrní. Není možné z toho vyvozovat, že to neznamena věčnost.

Mohl by snad Kristus vysvětlovat jednu metaforu druhou? Spasitel užívá jasnou formulaci, aby vysvětlil tajemný aspekt trápení, které se stane údělem zavržených. Nehasnoucí oheň Nového zákona se týká celé existenciální skutečnosti člověka, jeho duše i těla (Mt 10,28). Nej-

blíže Izaiášovu textu je výrok Mk 9,43–48. Jednoznačně mluví o tom, že *jejich červ neumírá a oheň nehasne* (v. 48), to znamená, že tajemné trápení nikdy nekončí. Rovněž v odsuzujícím výroku posledního soudu mluví Kristus, že údělem zavržených bude „*věčný oheň*“ (Mt 25,41). Zavržení lidé budou odděleni od spravedlivých. Když vysvětluje podobnoství o sítí, Spasitel potvrzuje: *Tak bude při skonání věku: Vydou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů* (Mt 13,49–50). Protože se zde jedná o vysvětlení podobnoství, nemůžeme to chápat metaforicky. K oddělení lidí zlých od dobrých opravdu dojde.

Učitelský úřad církve

Jednoznačné učení Písma svatého o věčném zavržení bylo velmi jasně potvrzeno učitelským úřadem a definováno jako pravda víry. Učitelský úřad učí, že existuje stav věčného zatracení, který se stane údělem zemřelých v nemilosti. Pravda byla zařazena do symbolu víry Quicunque (Breviarium Fidei IX, 15).

Na synodě v Cařihradu v roce 543 byla definována věčnost pekla a odsouzena myšlenka katakastry: *Jestliže někdo tvrdí nebo soudí, že trest ďáblů a zlých lidí je dočasný a že jednou přijde jeho konec, ať je proklet* (BF VIII, 101). Kánony tohoto synodu schválil papež Vigilius a všichni biskupové východní církve. Nejzávažnější je potvrzení na IV. lateránském koncilu v roce 1215. Sněm potvrdil: *Všichni povstanou ve svém vlastním těle, aby obdrželi podle svých skutků dobrých či zlých jedni věčný trest s ďáblem a druzí věčnou slávu s Kristem* (BF IX, 30).

V konstituci *Benedictus Deus* potvrzuje papež Benedikt XII., že *duše těch, kteří zemřou ve smrtelném hříchu, ihned po smrti sestupují do pekla, kde se jim*

Je peklo prázdné?

dostane pekelného trestu (BF VIII, 110).

Druhý vatikánský koncil vyzývá k ustavičné bdělosti: *Protože neznáme den ani hodinu, je třeba, jak nás napomíná Pán, stále bdít, abychom si po skončení svého jediného života (srov. Žid 9,27) zasloužili přijít s ním ke svatební hostině a přidružit se k požehnaným (srov. Mt 25,31-46), a ne, aby nám bylo rozkázano jako špatným a lenivým služebníkům (srov. Mt 25,31) odejít do věčného ohně (srov. Mt 25,41), do vnější temnoty, kde bude „pláč a skřípění zubů“ (Mt 22,13; 25,30). Neboť dříve než budeme vládnout s oslaveným Kristem, musíme se všichni objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého a co špatného (2 Kor 5,10). A na konci světa „ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení (Jan 5,29, srov. Mt 25,46) LG 48.*

Hlavní záměr, kterým se řídila redakce textu, bylo výrazné potvrzení věčnosti pekla. Také Vyznání víry Pavla VI. jednoznačně potvrzuje existenci věčně trvajícího pekelného trestu.

Písmo svaté i učitelský úřad církve nám zřetelně předkládají k věření pravdu o reálné možnosti věčného zavržení. Učitelský úřad nikdy o nikom neprohlásil, že je zavržený, a nikdy o nikom neprohlásí. Vyzývá ovšem, abychom se skutečně starali, aby všichni lidé byli spaseni. Tato starost se má projevat v modlitbě a v hlásání celé zjevené pravdy o Bohu, který svým nekonečným milosrdenstvím touží po tom, aby všichni hříšníci byli spaseni. Pokud mu důvěřují a přijímají dar jeho milosti, vykonává zázrak odpuštění a otevírá před nimi tajemství nebe. Jestliže však tvrději setrvávají v hříchu a nechtějí přijmout Boží milosrdenství, otevírá se před nimi skutečnost věčného pekla.

Z *Mitujcie się* 4/2004
přeložil -lš-

V pokoncilní době se objevily publikace některých teologů a publicistů, které zpochybňují církevní nauku o reálné možnosti věčného zatracení. Tvrdí, že peklo jako místo navěky zavržených by svědčilo o porážce Boha, a proto podle nich musí být peklo prázdné. Souběžně jsme svědky, jak sdělovací prostředky propagují hříchy všeho druhu jako zdroj pravého štěstí.

Propaguje se pornografie, prostituce, potraty, antikoncepce, rozvody, volné svazky, cizoložství, bezmezná požitkářství a jiné deviace, o kterých čteme v Písmu svatém: *K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicví, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám vám to ještě jednou: lidé, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království (Gal 5,19-21).*

Propaganda hříchu je výzvou k takovému způsobu života, který vede nejprímější cestou do pekla. Není divu, že v situaci vtíravé demoralizace inspiřují síly zla teologickou debatu, která zpochybňuje zjevenou pravdu o reálné možnosti věčného zavržení. Ďáblova strategie chce lidem namluvit, aby se nebáli hříchu, který jim představuje jako zdroj štěstí. Sv. Faustyna varuje, že většina duší, které jsou v pekle, nevěřily, že peklo existuje.

Když se ptali Pána: *Pane, je málo těch, kteří budou spaseni?* neodpověděl k jejich útěše: Nemějte obavy, všichni nakonec budou spaseni. Nejen, že neukojil jejich zvědavost, ale stručně a zásadně odpověděl: *Vcházejte úzkou branou, tedy cestou, kterou vyznačují příkázání. Tím Je-*

žiš zavrhl jalové teoretizování a dohady, zda je peklo prázdné, nebo ne. Apeloval na naše svědomí, abychom s rozhodností usilovali o obrácení na cestu evangelia, neboť *jestliže se neobráátíte, všichni podobně zahynete (Lk 13,23-24.13,3).*

Pán Ježiš nás varuje, že pokud nevyužijeme času, který nám zbývá, a neobráátíme se, nemusíme být v hodině smrti schopni projít úzkou branou a získat podíl na věčném štěstí spasených. Tak nás Spasitel učí, že jen osobním obrácením a úsilím o život podle víry budeme pro všechny lidi prostředníky jeho vykupitelské lásky, která zahrnuje všechny. Jen tak uchráníme sebe i druhé od cesty hříchu, která vede do věčné záhuby.

Otec J. Salij píše, že o tomto postoji, který se snaží zachránit

tin byl navěky zavržen. Kdyby se živila jalovou nadějí, že peklo bude prázdné a její syn bude nakonec stejně spasen, jistě by se ani sama nestala světicí a její syn by skončil velmi špatně. Naštěstí sv. Monika velmi vážně počítala s možností jeho věčné záhuby a právě proto podstoupila tak dlouholeté vytrvalé úsilí o jeho obrácení.

Matka Boží při svém zjevení ve Fatimě připomíná, že největší tragédií člověka je hřích a tím více setrvávání ve hříchu, které může vést k úplnému a konečnému zavržení, čili do pekla. Proto první část fatimského poselství mluví o vidění pekla, které měli Lucie, Hyacinta a František. *Viděli jste peklo, kam jdou duše ubohých hříšníků. Bůh je chce zachránit. Bůh chce rozšířit po světě úctu k mému neposkvrněnému Srdci. Jestliže se tak stane, mnoho*

duší bude zachráněno a na světě nastane mír. Fatimské poselství nás vyzývá, abychom se naučili víře a bezmezná důvěře k Bohu a jeho Matce tím, že se spojíme s jejím Neposkvrněným Srdcem, a tak šli cestou k nebi.

Rozálie Celakówna, krakovská poutnice, která zemřela v roce 1942 v pověsti svatosti, obdržela od Pána Ježíše v roce 1939 nezvykle závažné poselství:

Moje dítě, tak strašně mě zraňují a naplňují bolestí hříchy nečistoty a zabíjení nenarozených, nenávisť a jiné... Nemohu už dále snášet urážky a znevažování, které mi působí nečisté hříchy. Jestliže se tvůj národ duchovně neobrodí a nezavrhně své hříchy, zahyne. ... Jedině úplná duchovní obroda a odevzdání se pod vládu mého Srdce může zachránit národy od úplné záhuby.

Mitujcie się 4/2004
překlad -lš-

Fra Angelico: Poslední soud (Museo di S. Marco)

li, jejichž spása je ohrožena, najdeme mnoho v Písmu i v životopisech světců. Katolická tradice má mnoho příkladů takového správného postoje. Kdyby se sv. Monika nezamýšlela nad tím, jak by mohla být šťastná v nebi, kdyby její syn Augustin

Vystoupil a odpadl, co dál?

Myšlenky a nápady jednoho dítěte, které se spálilo

Konstantin Kerssenbrock, ročník 1950. Po velmi dobrém katolickém dětství účastník prvních studentských akcí ve Flensburgu. Studium národního hospodářství a pedagogiky v Berlíně. V tu dobu aktivní člen různých revolučních „spontánních“ organizací. Zaměstnan v různých západoberlinských podnicích. Zákaz výkonu povolání pro domnělou blízkost terorismu. Stěhování do Bochumi, učitel základní školy. Ukončení této činnosti, aby mohl spolupracovat na založení a vydávání „alternativních novin“ TAZ. Vybudování redakce v Porúří, později redaktor TAZ v Bonnu. Osobní životní krize, nemoci, dluhy, pokus o sebevraždu. Od roku 1963 jako poustevník v Corbièren v Jižní Francii.

Návrat do katolické církve

Je to udivující, jak rychle může člověk v životě ztratit Boha a zapomenout na něho.

Všichni známe statistiky o odpadu od církve a mnozí z nás i zážitek, jak někdo, kdo celá léta sedával v kostele ve stejné lavici, jednoho dne se tam neobjeví. Nebo začne náhle chodit nepravidelně. A pak najednou vůbec ne.

Ti, kteří „vystoupili z církve“ nebo „odpadli od víry“, jsou mezitím takřka v každé křesťanské rodině. Právě velmi zbožní rodiče, kteří si to nijak neulehčovali, s vážným úsilím se pokoušeli být svým dětem příkladem života podle víry, stojí zcela bezradní, když musí prožít, jak je jejich dětem tato víra v pozdějších letech stále více lhostejná.

...nepozorovaně pomalý proces

Odklon od Boha, od víry a od církve probíhá převážně pozvolna, nedochází k vzpouře, k nějaké hlasité revoltě. Spíše jako pomalý proces zapominání a potlačování. Víra se stále vypařuje jako kaluž na slunci.

Ti, kteří oficiálně vyhlásí, že vystupují z církve, jsou jedna část problému. A právě ty je třeba nakonec pochválit, že byli důslední a svým způsobem i odvážní, protože „tvoje řeč budiž ano, ano, ne, ne...“

K nesmírnému zástupu vystupujících z naší i protestantské církve – každý rok je to jako obyvatelstvo dvou–tří větších měst – přistupuje ještě masa těch, kteří jen prostě zůstali stranou. Mno-

zí si netroufají vystoupit tak otevřeně, dávají se vést svou duchovní setrvačností, snad ještě trochu věří, tu a tam, zvláště o velkých svátcích, rok co rok stále méně zajdou do kostela, ale celá desetiletí nepřistupují ke svátostem, ale ještě platí církevní daň. Jistě z nejrůznějších a nejdobrodružnějších vnitřních důvodů.

Církev dnes – to jsme my, kteří jsme zůstali.

Církev dnes – to je den co den menší zástup věřících, kteří nejsou ochotni přinášet oběti moderním modlám mamonu a duchu času.

Jenže to nestačí, když jen zůstaneme u Kristova praporu, když jdeme v neděli na mši, pravidelně se modlíme a přijímáme svátosti. To, co stačilo ještě tak před dvaceti lety, je dnes už málo.

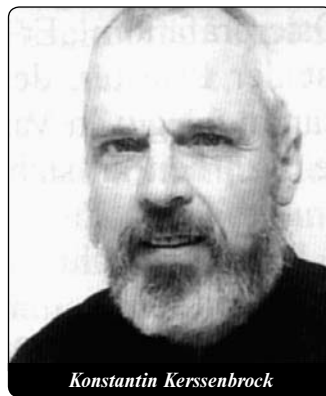
Doba je vážná a bude jistě ještě vážnější. Budeme-li dále nečinně přihlížet odkřesťanštění Evropy, spoutaní a bezmocní jako kořist před tlamou hada, pak se během jedné nebo dvou generací ocitneme v nových katakombách 21. století.

Jestliže Jan Pavel II., náš papež, tu a tam vyzve k nové evangelizaci, pak má na mysli *nás*, myslí *na tebe a na mne*.

Ano, tebe a mne!

Toto volání je volání Krista, které nás musí vyburcovat. Musí nás vyburcovat k tomu, abychom vyhledali naše bratry a sestry, kteří opustili církev, nebo kteří jsou na nejlepší cestě to udělat. Nesmíme být křesťané tichošlápkové, o kterých není na ulici a ve

veřejném životě nic vidět ani slyšet. Musíme odvážně vydávat svědectví o své víře a musíme oslovit ty, kteří odpadli nebo vystoupili,

Konstantin Kerssenbrock

a zeptat se jich: „Jak to, že už tě půl roku nevidím v kostele?“

„Řekni mi dobrý argument!“

Musíme zahájit debatu s vlažnými a lenivými a s odpadlymi: „Řekni mi dobrý argument, který hovoří pro vystoupení z církve!“

A nemusíme mít strach z takových debat. Jsme to přece my, kdo máme argumenty. Nebo ne?

A jestliže nám argumenty došly, vezme nás Duch Svatý pod paži. Kristus nám to slíbil.

Když mluvím a píšu o vystoupení z církve, o útěku od praporu, o tomto plíživém procesu odpadlictví, pak vím dobře, o čem mluvím.

Po dobrém katolickém dětství jsem v průběhu revoluce „68“ na počátku 70. let vystoupil z církve. Vnitřně jsem se sice nikdy Boha zcela nezřekl, ale když jsem spolu se svými vrstevníky pracoval v různých berlinských továrnách, abych podpořil revolu-

ci v Německu, těžko jsem mohl myslet na to, abych z výnosu první proletářské mzdy ještě platil církevní daň. Pro mne a pro mé soudruhy platilo v oněch dnech bez velkých diskusí Marxovo slovo, že náboženství je opium lidstva, a drog jsem se již tehdy – díky Bohu – nijak nedržel.

Zcela dole a ještě trochu níže

O dvacet let později, když jsem byl ve svém životě dole, zcela dole a ještě trochu níže, mohl jsem díky Boží milosti dojít k rozhodnutí vzít opět své vystoupení z církve zpět. Byl jsem tak daleko, že jsem mohl vidět, že ten krok tehdy byl mylný a málo promyšlený. To jsem mohl vidět, věřit jsem ještě dlouho nemohl. Co tedy vůbec?

Snad zde byla naděje. Ano – zcela neodůvodněná naděje. Neodůvodněná a prázdná – protože Bůh ... O Bohu jsem nevěděl nic za těch dvacet let života pro revoluci.

Dvacet let stačilo, aby se ze mě stal novodobý pohan, který neví o Bohu nic. Nic.

A tak jsem opět vstoupil do katolické církve a trvalo to dlouho, hezky dlouho, než jsem se ocitl ve zcela nové pokoncilní církvi.

Bože, co to zpíváme?

Ještě obtížnější bylo opět chytit krok s vírou. Zpočátku jsem sedával neděli co neděli ve své lavici, listoval jsem ve zpěvníku, pokoušel jsem se také zpívat a vnitřně jsem přemýšlel: Bože, ó Bože, co..., co to zpíváme...?

Jednou nebo dvakrát jsem šel v oné době ke zpovědi, abych se pak od faráře dověděl, že jsem stejně dobře mohl zůstat doma. Protože to, z čeho jsem se tehdy zpovídal, to prý nejsou žádné hříchy, „... to jsme všichni v mládí dělali.“

Velká milost, kterou jsem tehdy zažil od Boha, byla v tom, že jsem došel ve svém životě hodně hluboko. Tak hluboko dolů, že jsem to nemohl zatajit ani před druhými ani před sebou.

Ale chodil jsem v neděli pravidelně na mši svatou, i když jsem pramálo rozuměl písním a modlitbám. Tehdy v té první době byla tato malá modlitbička před svatým přijímáním, moje zcela osobní modlitba: A je jí ještě dnes:

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod moji střechu, ale řekni jen slovo, a moje duše bude uzdravena.

Bohatě obdarován

Bůh moje modlitby vyslyšel. ON se nade mnou smíloval. Již dvanáct let žiji jako poustevník v horách v jižní Francii. Bůh mě bohatě obdaroval.

Dnes mohu říci, že jsem mohl cestu zpět k Bohu najít a nastoupit jen proto, že jsem ležel na zemi. Dole, zcela hluboko dole. Teprve hluboce pokořeného mě mohla dosáhnout Boží milost.

Pro toho, kdo se odvrátil od Boha nebo se pokouší na Boha klamně zapomenout, a jehož život se právě proto nevyvíjí nijak šťastně, je cesta k Bohu dětství, k „milému Bohu“, často mnohem těžší.

Na to musíme myslet, když hovoříme s těmi, kteří vystoupili nebo odpadli. Pro toho, kdo se odvrátí od Boha, má ďábel připravenou celou paletu dáreků a náhradních uspokojení. Aby to člověk prohlédl, potřebuje jemný postřeh a opravdovou vůli svému partneru v rozhovoru porozumět.

Ztracený syn si dal vyplatit od otce svůj podíl, krátkou dobu se veselil v cizině s nevěstkami a ženskými a nakonec se musí spokojit s místem pasáka prasat a prasecím žrádlem. Teprve tehdy přišel k rozumu. Teprve pak se dal pokorně na zpáteční cestu k otci, aby ho prosil o odpuštění. A o práci a chléb.

Co můžeme dělat?

Kdo z církve vystupuje nebo již vystoupil, nesmí počítat s naším mlčením. Ano, když mlčíme, stáváme se spoluvíniky.

Někdo se zeptá: Jak vůbec můžeme toho člověka ještě oslovit?

Odpověď je jednoduchá: Tím, že ho oslovíme. Každého přímo oslovíme!

Je naší křesťanskou povinností každého osobně oslovit! A jestliže až do včerejška byli našimi bratry a sestrami ve víře, pak i nadále zůstanou našimi bratry a sestrami. Musíme je oslovit, každého. Jednoho každého, kterého známe, o kterém jsme se doslechli. Proč se nemůžeme poučit od Armády spásy, od Svědků Jehových nebo jiných sekt?

Zazvonit u dveří: „Dobrý večer, slyšel jsem, že jste vystoupil z církve, rád bych s vámi o tom hovořil. Máte teď čas, nebo mám přijít později?“

S každým, kdo odpadá nebo již odpadl, se musíme setkat bez jakýchkoliv výčitek. Musíme mu však zcela vyjasnit, že se jedná o spásu duše, že je ve hře jeho věčný život. Postavíme mu před oči, že Boha v této těžké době potřebuje. Že Bůh s ním najisto počítá! Že ho Bůh jen tak nepropustí ze svého stáda. Bůh si dělá nároky, a že pro něho připravil nejen mnohá zaslíbení, ale také úlohy.

„Jednotka rychlého nasazení“ v každé farnosti

Proč nezaložit v každé farnosti jednotku aktivistů, jednotku rychlého nasazení, skupinu věřících připravených kdykoliv nastoupit k rozhovoru? Skupinu, která si vyměňuje své zkušenosti, která jednou týdně zveřejňuje inzerát:

„Zavolejte nás, jsme tady pro vás!“

Vystoupit z církve, proč vlastně? Vy chcete vystoupit z církve? Řekneme vám, co hovoří proti. – Zavolejte nás, jsme k dosažení od – do. Pak tři jména a tři telefonní čísla.

Proč by si taková jednotka nemohla ve větším městě najmout malou kancelář, čajovnu nebo kavárničku, snad jednou týdně s výdejem jídla pro bezdomovce?

Proč nezaložit celostátní sdružení: BEZ BOHA? NE, DĚKUJÍ! Udělat sbírku, pravidelně zve-

řejňovat inzeráty, vylepit plakáty. Pestré a profesionálně provedené. Třeba s textem:

„Bůh s tebou počítá. Vystoupit z církve – ne, děkuji!“

Nečinně čekat?

Nemůžeme už déle civět strnule a mlčky na plízcího se molocha „ducha času“. Zde ve Francii, kde žiji, nám právě zakázali ve školách kříže, růžence a kněžský a řeholní šat.

A také muslimské šátky.

Chceme nečinně čekat, že promění naše chrámy na obecní muzea nebo je zcela oficiálně zavřou ve jménu demokracie a pokroku, ve jménu většiny mlčících? Ve jménu nové svobody a společnosti zábavy, která se cítí církví rušena?

„Utkejme svýma šikovnýma rukama pohřební rubáš, do kterého se jednoho dne zahalí všechna náboženství,“ tak se rozhodl *Convent de la Grande Loge de France* již v říjnu 1928.

Přesně čtyřicet let později po Druhém vatikánském koncilu bylo v lóžích řečeno, že nyní nastala doba, kdy můžeme církev přenechat jí samé, a následně byly zastaveny veřejné útoky na církve a na papeže. Místo toho začaly a tam komické „kulaté stoly“ a návštěvy plachých katolických kněží v zednářských lóžích.

Strategický záměr lóží přestat frontálně útočit na naši církve byl velmi dobře uvážený. A objevují se první výsledky.

Neboť ubohý červ rozkladu, chorobné pochybování o Bohu a o všech pravdách víry vniklo v tu dobu již hluboko do nitra církve.

Boží nepřátelé se mezitím početně značně rozmnožili. Ně-

kdy se projevují přímo jako utiskující převaha a za bezútěšných dnů nám chybí odvaha a my jsme blízcí toho celý boj prostě vzdát.

Ale nepřátelé nesedí jen ve sdělovacích prostředcích, ve všech politických stranách, takřka ve všech vládách a v lóžích, ale také v kuriích a v části kléru. Někteří tito bratři dělají dokonce muziku. A s velkým úspěchem.

Na vrcholu beatlovské mánie řekl John Lennon v jednom interview v březnu 1966: „Křesťanství zmizí z povrchu země. Bude se stále více scvrkávat, až se nako nec ztratí. O tom se už nemusíme přít, já mám pravdu a dáte mi za pravdu. My (Beatles) jsme dnes populárnější než Ježíš.“

Před 38 lety byly ještě takové výroky pohoršlivé. A po veřejné bouři v médiích se musel pan Lennon omluvit – aby nepoškodil skupině obchody.

Ale jeho slova byla mnohem více než jen drzá provokace. Byla snad přímo prorocká, především pak to byla slova programová. „Utkejme svýma šikovnýma rukama pohřební rubáš...“

Výchozí bod

Chceme svým mlčením, svou vlažností, zbabělostí, svým nicneděláním přispívat k tomu, aby John Lennon a jeho okultní mistři měli pravdu?

Jestliže my křesťané, stejně katolíci jako protestanti, nechceme být zítra nebo pozítří zatlačeni do katakomb, pak jsou výstupy z církve pro nás nikoliv jakékoliv pracovní pole, ale strategický výchozí bod.

Protože jen tehdy, když dosáhneme, aby se počet výstupů z církve v následujících dvou nebo třech letech zásadně zmenšil, máme ještě šanci.

Šanci k přežití.

Jen tak máme my křesťané vhlídku, že nebudeme deklasováni společností zábavy, sexu a drog na zcela bezvýznamnou směšnou okrajovou skupinu.

*Z Der Fels 11/2004
přeložil Iš-*

Demokracie potřebuje náboženství a svobodu

Stačí pohled na mapu: Rusko a Turecko nepatří k Evropě. U Ruska je to sama velikost, která zmenšuje Evropu na předpolí Asie. U Turecka je to jen ten malý kousek země u Bosporu, který zasahuje do Evropy a ohraničuje vlastní Turecko jako součást Malé Asie na Středním východu. Samotný zeměpis musí rozumnému Evropanu říct: Rusko a Turecko jsou naši sousedé, nikoliv však naše součást. Bydlí ve svém vlastním domě, nikoliv v evropském domě. Tam si najali pokoj, Rusko snad apartmá.

Pohled na duchovní mapu otvírá ještě diferencovanější obraz. Rusko je evropské v tom smyslu, v jakém Dostojevskij píše: „Evropa je a zůstává matkou svatých divů – Evropa je současně matkou a my jsme od ní mnoho přijali a ještě přijmeme a nechceme být k ní nevděční. Neboť téměř všechno, co nosíme v sobě, jako rozvoj, vědu, umění, občanské cítění, lidství, to všechno pochází ze země svatých divů. Celý náš život jsme uspořádali evropsky.“ K tomu patří také marxismus, který Lenin importoval a se Stalinem brutálně asijsky aplikoval. Idea se však zrodila v Německu a byla vyzkoušena na komunách v Paříži. Duchovní život Ruska je evropského ražení, ale Rusko patří k Evropě stejně tak málo jako Jižní Amerika, jejíž kultura je rovněž bez Evropy nemyslitelná.

Pohled na duchovní mapu Turecka padá na cizorodou oblast. Jestliže v Rusku najde pozorovatel ještě mnoho dobře známého, především na náboženském poli, v Turecku jsme jako na jiné planetě, ve světě islámu. Tento svět je v jádru silně expanzivní, napadá všechno. Zakladatel moderního Turecka zavedl sice odstavku státu od náboženství, mešitu nechal na venkově. Ale ona tam nezůstala, určuje odtamtud myšlení jako dříve. V Evropě snad ještě platí prvenství práva, v is-

lámských zemích prvenství náboženství. Přirozeně, že Turecko je podle ústavy demokracie a právní stát, ale debata o paragrafech trestního řádu týkajících se nevěry ukazuje, jak je obtížné oddělit nelitostný islámský právní systém šaria od práva světského a uznat zrovnoprávnění ženy, především pod islámským premiérem Erdoganem. Přednost náboženství nestojí v ústavě, ale je zakotvena v hlavách a v srdcích a kodifikovaná v mravech a obyčejích.

Premiér Erdogan je sultán moderny. Tak se také předvádí, především pokud jde o přístup jeho země k Evropské unii. Nechce si nechat mluvit do vnitřních záležitostí své země. Ale primát práva není žádná národní záležitost. Je univerzální, především pokud jde o lidská práva. Na něm také spočívá sebezpečení Evropy. Nesmí dojít k tomu, aby byl narušen „identifikační sva-

zek“, jak řekl předseda největší frakce v evropském parlamentu Hans Gert Pöttering. To by se stalo, kdyby se Turecko stalo plnoprávným členem EU. Pöt-

Moderní sultán -
turecký premiér Erdogan

teringovi a zahraničnímu mluvčímu CSU Bernu Posseltovi můžeme poděkovat, že v současné době neexistuje v Německu kvalifikovaná většina, která by byla

pro přijetí Turecka. Posselt varuje křesťanské politiky, kteří jsou pro vstup, že se jedná o „volební podvod“. Před volbami do Evropy byla řečena jasná pozice: NE k členství Turecka. Kdo se nyní vyslovuje pro vstup, poškozují CDU i Evropu. Voliči chtějí mít jasno.

V demokratickém státě není možno obcházet lid v otázkách, které se týkají podstatně budoucnosti a civilizace a dokonce jejich změny. Otázka přístupu Turecka stojí za to, aby byla zvážena sama o sobě. Není možno čekat až na volby. Proto se jeví jako smysluplné uspořádat referendum. Není-li referendum možné, je třeba je nahradit podpisovou akcí. Panická reakce některých levicových politiků a zelených ukazuje, že referendum zasahuje přímo nerv těchto stran. Někteří zelení na to reagují jako ideologové komunismu nebo nacismu a chápou takové referendum jako porušení tabu. Ve skutečnosti jsme propachtovali poslední pravdu, tzn. zrelativizovali všechny hodnoty, především hodnoty křesťanské. Kdo proti tomu něco má, je hned označen za válečného štváče a nepřítele cizinců. Kdyby bylo možné jako za středověku takové lidi natřít smolou a spálit nebo rozčtvrtit, museli bychom se o některé politiky opravdu obávat. Zatím jim můžeme být jedině vděční.

Tyto ceny a identita mají co do činění s vírou. Rudozelená generace roku '68 většinou hodnoty víry popírá. Z toho vyrůstá multikulturní opojení a iluze, že je možno žít i vedle většiny, která smýšlí a cítí islámsky. To ovšem bude tím obtížnější, že Turci budou mít za deset let většinu nejen demografickou, ale i duchovní. V Německu jsou kostely stále prázdnější, ale mešity jsou plné. Podle výzkumu centra pro turecká studia v Essenu jsou Turci žijící v Německu „stále nábožnější“. V minulém roce

MODLITBA

Kardinál Ratzinger celebroul mši svatou v Beluno, kde představil svou novou knihu „Víra, pravda a tolerance. Křesťanství a světová náboženství“. Z odpovědí, které poskytl novinářům, vybíráme:

„Máme za to, že modlitba je něco soukromého. Zdá se mi, že nevěříme už ve skutečnou a historickou účinnost modlitby.“
„Musíme však být přesvědčeni o tom a učit se, že modlitba je duchovní konání, které spojuje nebe a zemi a že má svou vnitřní sílu. Chceme-li dosáhnout spravedlnosti, je pro to modlitba jediným prostředkem, který musíme nasadit, protože ona vychovává mne i druhé ke spravedlnosti. Znamená to tedy, že se opět musíme naučit hodnotit sociální význam modlitby.“

Na otázku, zda je možno míru dosáhnout lépe modlitbou než zbraněmi, kardinál odpověděl: „Ano, řekl bych, že je to ta pravá síla, kterou máme. Vidíme, že ani mocnými zbraněmi není možno uhasit ohniska terorismu. Násilí plodí opět násilí.“

„Přirozeně, obrana je nezbytná, ale nemůžeme ohniska terorismu uhasit pouze protisilou. Potřebujeme duchovní sílu, a ta přichází z modlitby.“

Na otázku, zda je srozuměn s evropskou ústavou, která neuznává křesťanské kořeny Evropy, odpověděl: „V mnoha zemích se bude konat referendum. Uvidíme, co na to řeknou lidé. V žádném případě nemyslím, že bychom tento problém měli pokládat za vyřešený, protože se nejedná o okrajové téma, nýbrž o naši identitu.“ „Evropa nemůže být jen společenstvím zájmů a strategií nebo hospodářství. Potřebujeme hlubší identitu a hlubší identita vyžaduje definici.“

se jich za náboženské prohlásilo 71 %, o 14 % více než před třemi roky. Obzvláště vzrůstá podíl těch, kteří se označují za „velice náboženské“. Z Němců se za nábožensky orientované hlásí jen 39 %, přičemž na východě je to jen 14–25 %.

Tento protiklad mezi křesťany a muslimy v náboženské tendenci je nebezpečný. Kdo v nic nevěří, za nic nebojuje. Nebo jinými slovy, jak to vyjádřil pro rockým bystrozrakem nadaný Alexis Tocqueville: „Nikdy jsem nebyl přesvědčen o tom tak jako dnes, že jenom svoboda a náboženství ve společném úsilí mohou vytáhnout lidi z bahna, do kterého se propadá demokracie, jakmile postrádá tyto opory.“ Když chybí svobodě náboženství, končí ve zvlí a v rovnostářství. Když chybí náboženství svoboda, končí v diktatuře. Pluralismus světových názorů, který se pokládá za evropskou vy- moženost, za státněpolitické dítě svobody, je pro islámské smýšlení něčím nanejvýš zavrženíhodným. Demokracii pokládá islám za nezbytné dočasné zlo.

V bahnu, o kterém Tocqueville hovoří, již vezíme. Nikoliv proto, že by nám chyběla svoboda, ale protože demokraté již nevěří v nic, a pokud věří, k této víře se nehlásí. Ba co více, způsob, jakým se projevuje nesnášenlivost a hysterie, s jakou levicoví a zelení politikové a také evropské instituce přistupují k otázce Turecka a hanobí a pronásledují přesvědčené křesťany (vzpomeňme na případ Buttiglione), vedou k závěru, že tento kontinent se již nachází ve spirále sebezničení. Na tomto světě však neexistuje vakuum víry. Všude vtrhne islám, obsadí tento prostor, kde se křesťané vtrácejí a vzdávají se.

Islámský šátek již poznamenává obraz některých městských čtvrtí, narůstá sociální tlak v těchto čtvrtích, zvláště na ženy. Turecké spolky požadují, aby sestry nenosily svá řeholní roucha na veřejnosti. To ukazu-

KŘESŤANÉ V BAGDÁDU

Křesťané žijí v Iráku ve stálém ohrožení života. Prosí mezinárodní veřejnost o pomoc. „Nemůžeme vyjít z domu, protože na ulici je velice nebezpečno.“ Každý den umírají policisté i civilisté, panuje skutečná občanská válka. Od prvního atentátu opustilo již Bagdád na 4000 křesťanských rodin, které utekly do Sýrie a Jordánska. Jiní však nechtějí odejít a nebojí se smrti. Křesťané zde již mnohokrát prožili krvavou lázeň. Útoky na křesťanské chrámy stále pokračují. Křesťané konají své bohoslužby v podzemí. Svátý otec povzbuzuje irácké křesťany, aby vytrvali a neopouštěli tamní historickou zemi sv. Tomáše, o které se ví, že je více než historickou legendou, je zbožnou skutečností. Islámští fundamentalisté by je chtěli ze země vypudit.

KAMENOVÁNÍ ŽEN

V muslimských zemích nadále přetrvávají barbarské tresty. Islámské soudy v Iránu a v Nigérii odsoudily 2 nezletilé ženy k ukamenování. 14letá Zhila prý měla pohlavní styk se svým 13letým bratrem. Odsoudil ji soud v iránském městě Marivanu. Děvče může být do měsíce popraveno. V severní Nigérii byly odsouzeny dvě nevdané ženy za pohlavní styk rovněž k ukamenování. V Nigérii se trestá také ukřižováním, amputací rukou či nohou a bičováním.

BOHOSLUŽBA BYLA ZÁCHRANOU

Tisíce lidí bylo ušetřeno následků výbuchu sopky na Filipínách, protože se v kritickou dobu zdržovaly v kostele na bohoslužbách. Kritická je situace s pitnou vodou, protože zdroje byly výbuchem vulkánu kontaminovány. 2 tisíce lidí našlo útočiště v katolické misijní stanici.

Kath-net

je, co mohou Němci očekávat, jakmile se dále rozmůže vliv islámského smýšlení. Muslimové nerozlišují mezi světem a náboženstvím. Tak smýšlí i Erdogan. Mezi evropskými politiky je nezapomenutelné, co doporučil jako spoluautor manifestu své strany v roce 1997: Zničení všech Židů a boj proti Západu, při čemž „demokracie“ neplatí za cíl, nýbrž pouze za prostředek. Dnes by to nejraději zapřel. Pochybnosti o jeho chápání demokracie však trvají, stejně jako po-

chybnosti o postavení žen a náboženských menšin.

Jsou ještě dva argumenty neduchovní povahy proti přijetí Turecka do EU, z nichž každý postačí na rozhodné NE: Přístup Turecka bude znamenat roční náklady minimálně 20 miliard €. EU s Tureckem ve svém středu by byla státně-politicky zbavena svého jádra, politicky neschopná jednání a hospodářsky by se stala maximálně zónou svobodného obchodu od Atlantiku až ke Kavkazu.

Za druhé k tomu přistupuje geopolitický faktor demografie. Znalec islámu Hans Peter Radatz lakonicky napsal: „Při současném dnešním přistěhovalec- tví tureckých žen v počtu 30 000 ročně a – konzervativně – přijaté kvótě porodnosti 2,5 (Zpráva o rodině však hovoří o 2,95), otevírá se při sotva poloviční porodnosti Evropanek při vstupu Turecka do EU vyhlídka, že od roku 2013 přírůstek dynamicky poroste, takže v roce 2020 bude Turecko demograficky největší silou v Evropě. Z 28 milionů v roce 1960 a 70 milionů dnes vzroste turecké obyvatelstvo do roku 2025 na 100 milionů, bude nejsilnějším národem EU a překoná všech 15 evropských států. To by byl konec evropské identity a sebeurčení.“

Idea Evropy končí na Bosporu. Kdo ji z nenávisti ke křesťanství nebo z čistě ekonomických důvodů (trh a asijská ropa) přehlídí, stává se hrobařem EU. Ještě to nedošlo tak daleko. Ještě je tu možnost, že uvážliví politikové tomuto přístupu včas zbrání. Je možno tajnou diplomacií dosáhnout toho, že obyvatelé Kypru při prosincovém jednání předloží v Evropské radě své veto proti přístupu Turecka. Kyperský ministerský předseda tím již pohrozil, pokud Ankara neuzná Kypr. Při těchto jednáních může také vyjít najevo, jak silně v Turecku ovládá jeho smýšlení totalitární islám, a proto zůstává pro Evropu nepřijatelné. Také ve Francii, „nejstarší dceři církve“, se formuje odpor, i prezident Chirac zdůrazňuje naprostou svobodu své země k vyslovení veta nebo k přerušení jednání. V jiných zemích, jako v Polsku, Itálii, Portugalsku, si ještě závažnosti této otázky nejsou plně vědomi. Ale to ještě přijde a povede to k omítnutí plného členství. Potěšitelná je nastupující debata o hodnotách. Ta může vyvést Evropany z obklíčení materialismem a lhostejností. Západ není ještě ztracen.

*Z Der Fels 11/2004
přeložil Iš-*

Přípravy XX. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem začínají

Ve dnech 9. až 11. listopadu se v Praze sešli zástupci pro mládež při Německé biskupské konferenci na svém výročním zasedání. Dát Evropě duši, pomoci mladým lidem, aby společně oslavovali Boha a hledali způsoby, jak žít z víry v současném světě, to jsou základní podněty, které na závěr setkání shrnul Dr. Franz-Josef Bode, předseda Komise mládeže Německé biskupské konference a zodpovědný biskup za přípravu XX. světového dne mládeže. „V současnosti existuje viditelná touha po religiozitě, na druhé straně se mnozí mladí lidé ptají: V co mám věřit, když mi nic nechybí? Proto hledáme nástroje komunikace s mladými lidmi a Světový den mládeže v tom hraje zásadní úlohu,“ řekl biskup Bode. Jeho slova podpořil také P. Michael Kuhn, ředitel Komise mládeže Německé biskupské konference, a za českou stranu P. Jan Balík.

Motto XX. světového dne mládeže zní: „Přišli jsme se mu poklonit“ (Mt 2,2). Téma, jako vždy, zvolil Svätý otec. Souvisí s úctou svätých Tři králů v Kolíně a se starobyrou tradicí poutí do místní katedrály.

Světové dny mládeže se konají z podnětu Jana Pavla II. od roku 1985. Dnes jsou již neodmyslitelnou součástí služby katolické církve mladým lidem. Že se těší velkému zájmu mladých je zřejmé z množství účastníků, kterých bývá více jak milion. Setkání lidí z celého světa dává zakusit sounáležitost navzdory mnoha rozdílnostem kultur, ras či společenského postavení. Možnost jednoty světa v různosti se v malém uskutečňuje. Rozdílnost se stává obohacením.

XX. světový den mládeže se bude konat od 15. do 21. srpna 2005 v Kolíně nad Rýnem. Před vlastním setkáním se mladí mohou zúčastnit předprogra-

mu v německých diecézích. Nabízí se tak možnost k navázání osobních kontaktů s německými hostiteli.

Příjezd poutníků do Kolína je plánován na 15. srpen. Večer bude první setkání české skupiny a společná oslava svátku Panny Marie. V dalších dnech se bude střídát dopolední program v české národní skupině a odpolední a večerní mezinárodní festival mládeže. Ten nabídne stovky nejrůznějších programů, ze kterých si účastníci budou vybírat. Půjde o kulturní a hudební vystoupení, diskuse s významnými lidmi, modlitební setkání v různém stylu apod.

Večer 19. srpna se bude ve farnostech kolínské diecéze slavit Křížová cesta. Kromě toho budou tři hlavní trasy ve třech hostitelských městech – v Kolíně, v Bonnu a v Düsseldorfu.

Vyvrcholením Světového dne mládeže bude v areálu Sankt Augustin-Hangelar v sobotu 20. srp-

na noční bdění (vigilie) a v neděli 21. srpna slavení Eucharistie, jimž bude předsedat Svätý otec.

Připravované aktivity světového dne jsou určeny mládeži ve věku od 16 do 30 let, ale zvaní jsou všichni bez rozdílu věku. Přihlášky přijímají diecézní centra pro mládež. Organizátoři prosí, aby se zájemci přihlásili a zaplatili do 20. května 2005. Je možné též využít přihlášky na internetu: <http://www.kolin2005.signal.cz>, kde jsou též všechny aktualizované informace.

Cena se skládá z účastnického poplatku, který zahrnuje stravu, ubytování a volnou jízdenku na městskou hromadnou dopravu (4 300 Kč), z dopravy (nepřesáhne 2000 Kč) a z fondu solidarity (10 EUR). Tento fond je určen na podporu účasti mladých lidí z chudých zemí. Protože cena není dostupná ani všem mladým lidem z ČR, věříme, že se podaří najít dostatek sponzorů, aby se každý mladý, který bude mít zájem, mohl zúčastnit.

-pc-

PODPORA SEXUÁLNÍ ZDRŽENLIVOSTI

Poslanci USA hlasovali pro 49% zvýšení sexuálně výchovných programů, které propagují pohlavní zdrženlivost. Pokud tento zákon schválí také senát, bude to místo 70,5 mil. znamenat 105 milionů \$. Nicméně na jeden takto vydaný dolar připadá stále 12 dolarů na podporu prezervativů.

Program zdrženlivosti má stále své odpůrce, kteří se snaží dokázat jeho neúčinnost. Proti tomu stojí jiné výzkumy. Již samo odložení sexuální aktivity do pozdějšího věku se odráží ve větší stabilitě uzavřených manželství. U dětí narozených mimo manželství je sedmkrát větší pravděpodobnost, že budou žít v bídě a neurovaných poměrech, než je tomu u dětí z řádných manželství. Cent-

rum zdravotní kontroly zjistilo průkazně nižší počet těhotenství u těch, kteří se zaměřili na zdrženlivost, než u těch, kteří spolehnuli na antikoncepci.

INDICKÁ VLÁDA OBNOVUJE VÁNOCE

Indická vláda opět obnovila slavení Vánoc ve školách. Má se tak usnadnit křesťanským menšinám slavení těchto svátků. Předchozí vláda svátky zrušila a nahradila je zimními prázdninami v první polovině ledna.

ARCIBISKUP MIGLIORE: NÁBOŽENSTVÍ NENÍ MOŽNO ZATLAČIT DO SOUKROMÉ SFÉRY

Náboženská svoboda umožňuje lidem hledat odpověď na otázky po „posledních věcech“. To jsou věci, které zasahují člověka velice hluboko a rozhodují

o jeho osobním štěstí. Náboženství je třeba hodnotit jako „pozitivní hodnotu“ a nikoliv jako „hrozbu pro mírové soužití a vzájemnou toleranci“. Kdo chce zatlačit náboženství do ryze soukromé sféry, ignoruje a popírá jeho nejvládnější podstatu. Náboženští vůdci mají zvláštní odpovědnost za správnou interpretaci náboženského přesvědčení.

Kath-net

JEDENÁCT STÁTŮ ODMÍTLO SŇATKY HOMOSEXUÁLŮ

Americké volby kromě potvrzení George W. Bushe jako hlavy státu znamenaly také v jedenácti amerických státech referendum o dodatku k místní ústavě, kterým se odmítají manželské svazky mezi osobami stejného pohlaví. Tento dodatek byl ve všech státech referendem schvá-

len. Ve státech Arkansas, Georgia, Kentucky, Michigan, Mississippi, Montana, Severní Dakota, Oklahoma, Ohio, Oregon a Utah tak ústava deklaruje, že manželství je možné pouze mezi mužem a ženou. V Ohio, které bylo z hlediska voleb prezidenta rozhodujícím státem, byl navíc odmítnut i jakýkoli jiný „legální status“, který by se podobal manželství, tedy například civilní svazky.

Naopak stát Kalifornie se v referendu vyslovil pro výzkum kmenových buněk financovaný z veřejného rozpočtu. Právě toto financování v roce 2001 prezident Bush zakázal.

Ve sněmovně i senátu budou mít větší zastoupení než v minulém období republikáni, kteří prosazují tradiční křesťanské hodnoty.

- podle agentur pc -

Diktatura značky

Mládež podléhá stále více marketingovým a reklamním nástrahám

Mladá žena stojí před pokladnou v obchodním domě a chystá se zaplatit. Malé dítě vedle ní pláče se stále větším vzdorem. Matka se je snaží přesvědčit, že batůžek je už vybrán, dítě však vyžaduje jiný, „značkový“. V určité chvíli dítě vykřikne: „Mami, nevidím tě!“

Vybavuji si tu scénu, rozpak přítomných, bezradnost ženy. A myslím na knihy, popisující komerční důležitost značky, důležitost, jakou marketingové texty kladou na „kapitál a hodnotu značky“. Mnozí potvrzují, že základní účel reklamy je právě ono „vytvářet značku“. Bez nějakého „grifu“ nemá módní produkt žádnou cenu. Dítě, kterému je odepřen batůžek známé značky, vyrazí výkřik nenávisti k matce.

Značka nebo obraz, smysl je týž: nejen logo a symbol, tedy vytištěná známka, viditelný prvek, ale i „hodnota“, přidáný symbolický význam. Neboť velmi často jsou výrobky podobné nebo stejné a je třeba je „odlišit“: rozdílnost vytváří komunikaci – se všemi technikami, nápady, „sémiotickým přiblížováním“. Neexistuje ani tak sportovní bota, jako spíše smysl soupeření, duch vítězství, úspěchu. Neobléká se tričko pro zahalení, ale pro zdůraznění „sdílení“ značky, vyzdvižené reklamní kampaní. Tak upadají dospělí do komunikační nástrahy marketingu. A ještě více do ní upadají děti, které hledají ve značkách jistotu, ocenění, uznání, potvrzení, věrohodnost. Podléhání mládeže nástrahám marketingu je stále více rozšiřujícím se jevem, který se projevuje zvláště v zevnějšku, v konzumní spotřebě, jež získává rysy opravdové závislosti až posedlosti. Ta pak přechází do celé kultury exhibice, která směřuje k utlumení hodnoty bytí. Tato kultura zaplavila především televizi, ale proni-

ká i do celého světa komunikací nejen mediálních. Tytéž osoby se stávají fyzicky roznašeči reklamy oblékáním různých kusů oděvu a doplňků, které jsou neustálou exhibicí značky. *Marketing a reklama podporují nadhodnocení materiálního světa tím, že se snaží vyjádřit viru, že štěstí spočívá ve vlastnictví, v držení, v konzumaci, v zevnějšku.* Takovým způsobem však vytvářejí frustraci, nespokojenost a zklamání, protože skutečnost se nakonec jeví jako úplně jiná.

Když mluvíme o „produkttech značky“, dopouštíme se nepřesnosti, neboť všechny výrobky mají nějaké jméno, označení, které slouží k jejich identifikaci a k identifikaci toho, kdo je vyrábí. Všechny produkty jsou z tohoto pohledu „značkové“. Ale v technickém jazyce je produktem značky to, co je uvedeno a je neustále nabízeno ne tak pro své kvality vlastní, pro vlastní hodnotu zboží, ale spíše pro vytvoření svého virtuálního obrazu.

Značka znamená ve své podstatě obraz, to jest „mentální konstrukce“ vztahující se k výrobku.

Značka, obraz, je schopná toho, co výrobek samotný není schopen získat: odlišení, určující faktor komerčního úspěchu. Hodnota získaná značkou slouží konzumentům k vytvoření jejich identity, je druhem nutnosti, zvláště pro teenagery, kteří se stávají hříčkou konzumní kultury, vůči které se zároveň snaží kriticky vystupovat.

Marketing pozorně studuje tendence chování mládeže (trendy) pro rozhodování, jaké produkty uvede na trh, a obrací se ke všemu, co může upoutat pozornost ve světě mládeže, s důrazem na sklon ke spotřebě a vnějšímu vystavování. Reklama je „výkonným ramenem“ této strategie, se svými lákavými vzkazy, zábavnými,

překvapivými, schopnými fascinovat a svádět, zaměřujícími se více k hodnotám pomyslným než k charakteristice výrobku.

Děti a mládež tvoří terč, obchodní cíl nad jiné ceněný. Jsou potenciálními zákazníky-konzumenty z hlediska peněz, kterými disponují. Ale často ovlivňují také rozhodování dospělých. Konečně jsou zákazníci budoucnosti, a podmínit jejich volby v útlém věku znamená zajistit si jejich věrnost.

Marketing, kromě vytváření produktů korespondujících s očekáváním a touhami konzumentů, vytváří pak očekávání a touhy oddělené od produktů, a zároveň mění značky v symboly, tedy v „hodnoty“, jež odpovídají na taková očekávání a touhy. A to je relativně jednoduché v situaci, kdy hodnoty „silné“ nebo vyšší nejsou adekvátně podporovány, takže si lidé snáze osvojují hodnoty náhražkové, oproštěné od kladení větších nároků. Marketingové ataky na mládež popisuje Alissa Quartová v knize s příznačným názvem „Generace ®. Mládež a posedlost značkou“: „Adolescenti mají o sobě velmi křehké vědomí, které vyžaduje potřebu připojení ke skupině: to je charakteristika výborně využitelná reklamou. Tvrdý marketing útočí na emocionální křehkost mládeže a dětí, na city v bouřlivém vývoji, v neklidu jejich obtížného věku.“

Uctívání těla, krásy, jež je doménou vlastního vývoje k plnosti a zralosti, se dnes nabízí jako požadavek chlapcům a dívkám s dopadem v podobě anorexie, sexuální nezralosti a narušeného vývoje osobnosti. Taktika marketingu a jeho specifických nástrojů, jako je reklama, zaplavuje především svět médií a komunikace a nutí teenagery pěstovat značky zároveň pro touhu odlišit se a vymezit vlastní identitu od skupinové, a zároveň k opačné snaze přizpůsobit se a příslušet k jisté skupině.

Tedy výsledkem je viditelná rozporuplnost prožívání i jednání, základ psychologického kon-

fliktu: snaha po značkové odlišnosti, která ve svém důsledku plodí ještě větší unifikaci a průměrnost, konzumní stereotyp, a tím i novou příčinu frustrace a nespokojenosti. Mládež toužící po originalitě podléhá tím snadněji iluzi, když se stává pouhým objektem manipulace reklamních a marketingových strategií, které zase pohání otročský systém ekonomické chtivosti. Touha po nezávislosti a ideál života v naplnění se dostává do bodu bolestného poznání ztráty vlastní svobody. Východiskem z této krize může být pouze znovunalezení a znovuzískání základní schopnosti rozlišování hodnot a v tomto směru apelují zahraniční odborníci na životní důležitost zodpovědného přístupu médií k této otázce. Získat novou schopnost kritického výběru z toho, co se mi nabízí, s patřičnou znalostí postupů, technologie a nástrojů komunikace a poznání, to je nový úkol sociální a mediální výchovy, který bude uveden do školních osnov například v Itálii. Jen tak se může zamezit degradaci hodnot, které dosud ustupují bezmeznému konzumu. Skutečná hodnota lidské osoby ve stvořeném, etickém, estetickém a duchovním řádu musí znovu získat vyšší důležitost, než je ekonomický profit některých skupin. A je to nový úkol pro křesťanské pedagogy, vychovatele a novináře.

K této problematice vychází v Itálii řada knih, zatím u nás nepřeložených: *V. Codelluppi: Moc značky. Torino 2001.* Popisuje cenu značky a marketingové tendence udělat ze značky novou ideologii v současné společnosti. Závislost na značce umožňuje stále zvyšování cen zboží. Kniha popisuje tři výstižné příklady úspěchu značek: Disney, McDonald's a Nike.

A. Zanicchi: Reklama: vedlejší účinky. Roma 2004. A. Quart: Generace ®. Mládež a posedlost značkou. Milano 2003.

*Z Mondo Voc 5/2004
vybral a přeložil pc-*

PAPEŽ PIUS XII. (40)

„Slyšel jsem jako z dálky, jak říká: »Je mi líto – ale můžete jít s Dr. Pfeifferem. Bylo mi slíbeno, že neopustíte klášter salvatoriánů před příchodem spojenců. Můžete poděkovat výhradně papeži, že odtud vycházíte živý. Jděte!«

Víc mrtvý než živý jsem jel po boku patera Pfeiffera nočním Římem. Když se za mnou zavřela brána kláštera, věděl jsem, že jsem zachráněn, a zhroutil jsem se.

Tato zpráva mi po celou noc nedala klidně spát.

Proč – ptal jsem se stále znovu – Kappler najednou nechal běžet mladého Vasalliho, když ho zamýšlel použít jako výkupné za vydání generála Bencinenga?

Keppler označil propuštění Vasalliho jako „dárek k narozeninám papeži“.

Ale takový velkomyslný dárek – to nebyl Kapplerův styl. Potřeboval jsem ještě jeden den, příští den 11. března, a další návštěvu ve Vatikánu, abych rozluštil také tuto hádanku.

Osvobození Vasalliho bylo všechno jiné, jen ne Kapplerův dárek. Byla to cena, kterou nařídil zaplatit Kapplerův představený, plukovník SS a velitel policie v Itálii, generál Karl Wolff, aby papež podnikl rozsáhlejší a poslední pokus zprostředkovat mír.

Neboť v Berlíně už bylo za pět minut dvanáct.

Nebylo už na Němcích, aby diktovali ceny papeži, nýbrž záleželo na papeži, zda jako „důkaz dobré vůle“ zprostředkuje generálu Wolffovi žádaný rozhovor se spojenci, o který jej prosil.

XVIII.

V úterý 11. března 1952 probíhal můj pátý návštěvní den ve Vatikánu.

Toho odpoledne se v audienciálních sálech papežského paláce událo toto:

Větší skupina francouzských poutníků zaujala místo a čekala na Svatého otce. Obvyklý obraz: lidé plní nedočkavostí, tmavě oblečení. K tomu všichni návštěvníci audience dostali vstupenku, na níž byl předepsán pro muže černý oblek a pro ženy pokrývka hlavy a šaty.

Ale dnes se objevilo mezi přichozími nějaké děvče, jehož vzezření v těchto místnostech vypadalo ve srovnání s upjatými kostýmy jako naprosto nevhodné. Neboť kadeře, které jí lemovaly úzkou hlavičku jako měděná helma, byly krátce zastřížené po chlapeckém způsobu. Tento účes byl poslední módou ze Saint Germain des Prés a byl výslovně „existencialistický“.

Dohlížející domácí prelát to pozoroval s podivem a pomyslel si: Díla papeže existencialistů, Sartra, nejsou na indexu nadarmo.

I Svatý otec pranýřoval teprve nedávno škodlivý vliv existencialismu na morálku mládeže.

A nyní nějaká existencialistka zde? Postavená na odív Jeho Svatosti? To je rozhodně přespříliš. Prelát popošel k chlapecky vypadajícímu děvčeti. Požadoval diskretně, ale rozhodně, aby opustila sál. „Váš zevnějšek, mademoiselle, neodpovídá předpisům audience!“

Stáhla si zmateně sukni dolů, takže jí padala zvonovitě až přes kolena.

„Není to vaše oblečení, mademoiselle,“ pokusil se prelát vysvětlit, „jsou to vaše ....“ a při tom upřel pohled na pohoršlivě krátké vlasy na její hlavě.

Zrudla jako plamen. Propukla v slzy. Prelát zdvihl konejšivě obě ruce. „Ne, to přeče ne,“ tišil ji. Byla upřímně zoufalá, to bylo vidět. Slzy, které se jí řinuly ve dvou stříbrných cestičkách po jejich ještě dětských tvářích, by i kámen obměkčily.

„Budiž,“ rozhodl prelát, „zůstaňte. Ale tak, že nepadnete Jeho Svatosti do očí.“ Strčil ji do

nejzadnějších řad mezi hustě natláčenými stojícími lidmi.

Pak už měl naspěch, aby papeže očekával u dveří a doprovázel ho od skupiny ke skupině.

Že se dívka mezitím posunula do popředí, zpozoroval teprve, když stál papež bezprostředně před ní.

„Vaše Svatosti,“ zajíkal se prelát s omluvami, „politováníhodný omyl. Já ...“ a chtěl rozhněvaně „kámen úrazu“ uklidit z cesty opět do pozadí.

„Jen ji nechte,“ zabránil mu v tom Svatý otec zdrženlivým pohybem své štíhlé ruky s prstenem. Viděl děvčeti přímo do očí, když s napolo ustrašeným, napolo vzdorovitým pohledem vzhlíželo k papeži, očekávajíc z jeho úst rozsudek nad sebou.

Papež, obrácený ke svým prelátům, řekl tak hlasitě, aby to mohla slyšet: „Ale – od kdy je měřena ctnost nějaké ženy podle délky jejích vlasů?“

Proč se zmiňuji o této samotě sobě bezvýznamné události?

Nuže, přišel jsem do Vatikánu s úmyslem dovědět se zde něco bližšího o případu generála SS Karla Wolffa. Ptal jsem se, jaké okolnosti asi mohly pohnout přesvědčeného nacionalního socialistu, jakým byl Wolff, k tomu, aby hledal podporu papeže při snahách o co možno nejrychlejší uzavření míru. Tato malá existencialistka mě přivedla na správnou odpověď: Jen bezprostřední dojem z osobnosti Eugenia Pacelliho byl s to získat na stranu papeže generála SS stejně dobře jako přívrženky Sartrovu.

Po audienci to řekla ta malá svým opravdu poctivým způsobem:

„Kdyby nebyl papežem, byla bych v pokušení říci: Podlehla jsem jeho šarmu.“

* * *

Roku 1943 krátce před Vánocemi je stanoveno jednání mezi Weizsäckerem, Wolffem a Dollmanem ve vile Bonaparte. (Tak se nazývá německé velvyslanectví u Svatého stolce podle původní obyvatelky vily, sestry Napoleona, Pauliny Bonaparte.)

Velvyslanec se rozhodne vyžvat k účasti také patera Ivo Zeigera.

„Musíte vědět,“ vysvětluje Weizsäcker rektorovi jeho pozvání, „že Wolff je zde nejvyšší představený SS. Je dobře známý u Himmlera. Nebude to tedy pro vás bezpečný rozhovor, jehož se účastníte. Ale mám dojem, že by dnes už mohl Wolff vystrkovat něco jako tykadla míru. Snad si tím chce také jen opatřit alibi na pozdější dobu. Avšak je jedno, proč by měl u něj existovat úmysl pracovat pro mír; já bych musel mít špatné svědomí, kdyby se tento rozhovor neuskutečnil. Neboť nesmíme ponechat žádnou možnost nevyzkoušenou.“ Pater Zeiger uvažuje: „Je-li to váš dojem..., dobrá, přijdu!“

Wolff je přesvědčen, že ani republika za Saló, která stála na příliš vratkých nohou, ani královský dům, který hrál tak spornou roli, nemohli by si dovolit mluvit jménem italského lidu; to může výlučně jen sám papež.

Generál SS ujišťuje: „Jsem pevně rozhodnut vyvarovat se všech zbytečných tvrdostí vůči Svatému stolci, vůči církvi a jejím institucím.“

Dollmann se obrací na patera Zeigera: „Nu, pane pátère, poklonili jsme se vašemu Bohu. Ale také Vy musíte nyní uznat našeho boha.“

Jakého boha? Hitlera? – Pater Zeiger si počíná obezřele, vyčkává.

Dollmann pokračuje: „Ve vaší církvi, pane pátère, platí přeče zázraky jako důkaz Boha?“

(Pokračování)

ThDr. LEOPOLD DÝMÁL, papežský prelát, olomoucký dómský vikář, rektor semináře atd., se narodil 13. listopadu 1914. Připomínáme jeho nedožitě devadesátiny, protože se bohužel dnes zapomíná na takové vzory kněžského života.

On se opravdu oprávněně mohl modlit: „Zelus domus tuae comedit me!“ Olomoucká katedrála je jeho velkým dlužníkem. Eucharistie a Panna Maria byly sloupy na rozbouraném moři, ke kterým řídil lodičku života svého i jemu svěřených duší. Denně ho bylo možno najít v katedrále, jak meditoval u zastavení křížové cesty...

-jv-

ANTITEZE

Iniciativní kruh katolických kněží a laiků v Hamburku vyvěsil 29. října ve 14 hod. symbolicky na hlavní bráně kostela sv. Michaela archanděla „Pět antitezí proti »Společnému prohlášení o ospravedlnění« (SPO)“. Antiteze se odvolávají na kardinála Scheffczyka, který nazývá SPO „mistrovským dílem výmluvnosti, kterému schází společná řeč víry“:

1. Katolíci odmítají princip „sola scriptura“ – jen skrze Písmo – (SPO 8, 15, 19). Nikoliv pouze Písmo, ale také posvátná tradice obsahuje Boží zjevení a jeho závazný výklad přináší učitelství úřad katolické církve. Ne „sola fide“ (pouhou vírou) je člověk ospravedlněn, nýbrž víra, naděje a láska vedou k ospravedlnění. Nikoliv „sola gratia“ (pouhá milost), nýbrž spolupráce člověka s milostí vede k věčné spáse.

2. Katolíci na rozdíl od protestantů hlásají, že k odpuštění těžkých hříchů pokřtěných osob je nezbytná svátost pokání.

3. Katolíci odmítají učení luteránů, že ospravedlňující víra je pouhá důvěra člověka v Boha, Stvořitele a Vykupitele (SPO 31, 35). Ospravedlňující víra je spíše akt víry (víra, ve kterou a skrze kterou věří). Kdo popírá dogmata Církve, nemůže dojít ospravedlnění.

4. Katolíci popírají učení protestantů, že žádostivost, která zůstává i po křtu, je sama o sobě hříchem (SPO 29). Spíše z hříchu vzniká a činí člověka náchylným k hříchu.

5. Katolíci odmítají protestantské pojetí, že Bůh přisuzuje křesťanům Kristovo ospravedlnění ryze vnějším způsobem (SPO 29) a prostě nezapočítává hříšníkovi jeho viny (SPO 22). Ospravedlněný je osvobozen ode všech svých vin a stává se „novým Kristem“, je pozdvižen do stavu milosti. Křesťan tedy není „současně spravedlivý a hříšník“ (simul iustus et peccator), jak tvrdí luteráni, nýbrž je buďto ve stavu milosti, nebo ve stavu těžkého hříchu.

Kath-net

Týdenní zimní pobyt pro rodiče a děti – SILVESTR v TATRÁCH – aneb Jak křesťansky prožít příchod Nového roku? 27. 12. 2004 – 2. 1. 2005 – Rekreační středisko Hutý pod Roháči, Západní Tatry, Slovensko.

Nabídka programu pro rodiče i děti:

Rekreační: Sport a sněžné hry všeho druhu, túry, vycházky, koupání v termálech, zábavní a tvořivý program pro děti i dospělé.

Duchovní: ranní a večerní modlitba, mše sv., možnost svátostí smíření a rozhovorů s knězem, silvestrovská bohoslužba.

Po celou dobu pobytu bude přítomen kněz.

Cena pobytu – ubytování + plná penze: dospělí a děti nad 12 let – lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 2100 Kč; děti do 12 let – lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 1740 Kč; dospělí a děti nad 12 let – lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 2400 Kč; děti do 12 let – lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 1920 Kč.

INFORMACE A PŘIHLÁŠKY: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Liturgická čtení

Neděle 28. 11. – 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 2,1-5

Ž 122(121),1-2.(4-5.6-7) 8-9

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova přijde-me s radostí.*)

2. čt.: Řim 13,11-14

Ev.: Mt 24,37-44

Čtvrtek 2. 12. – ferie

(v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 26,1-6

Ž 118(117),1+8-9,19-21,25-27a

Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,21,24-27

Pondělí 29. 11. – ferie

1. čt.: Iz 4,2-6

Ž 122(121),1-2.3-4a.(4b-5.6-7)8-9

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova přijde-me s radostí.*)

Ev.: Mt 8,5-11

Pátek 3. 12. – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 29,17-24

Ž 27(26),1,4,13-14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spásu.*)

Ev.: Mt 9,27-31

Úterý 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řim 10,9-18

Ž 19(18),2-3,4-5

Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18-22

Sobota 4. 12. – nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 30,19-21,23-26

Ž 147(146),1-2,3-4,5-6

Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 9,35-10,1,5-8

Středa 1. 12. – nez. pam. sv. Edmunda

Kampiána

1. čt.: Iz 25,6-10a

Ž 23(22),1-3a,3b-4,5,6

Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově, na dlouhé, předlouhé časy.*)

Ev.: Mt 15,29-37

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	28. 11.	29. 11.	30. 11.	1. 12.	2. 12.	3. 12.	4. 12.
Antifona	42	42	1673	42	42	1722	42
Žalm	786	786	786	786	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	1598	42	42	1723	42
Antifony	46	828	1599	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	46	50	1599	57	60	1724	66
Antifona k Zach. kantiku	47	51	1599	1601	60	1724	66
Prosby	47	51	1675	57	60	1724	67
Záv. modlitba	48	51	1600	1601	61	1602	1603
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	48	52	1676	58	61	64	67
Záv. modlitba	48	51	1600	58	61	64	67
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	41	41	41	1598	41	41	1727
Antifony	45	49	838	1600	868	884	900
Žalmy	808	823	838	1678	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	45	49	53	1600	59	62	1730
Ant. ke kant. P. M.	45(A)	49	53	1601	1602	62	1731
Prosby	46	50	53	1681	59	63	1731
Záv. modlitba	48	48	51	1600	1602	61	1602
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

CELÁ KRÁSNÁ Uspořádal **Josef Hrdlička**

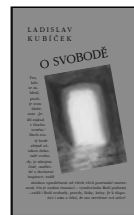
Antologie evropské poezie o Matce Boží obsahuje 55 básní od 40 autorů. Básně byly přeloženy z 12 evropských jazyků. Jde o skvosty mariánské poezie, které poprvé vycházejí v ucelené sbírce. Kniha by měla být ozdobou každé farní knihovny, texty lze velmi dobře použít při recitačních, hudebních a kulturních programech v životě farností a také při májových pobožnostech.

Váz., 235x143 mm, 120 stran, 129 Kč

O SVOBODĚP. MUDr. **Ladislav Kubíček**

V křesťanské zvěsti je svoboda něco základního, jistého, určitého. Je prvním a hlavním plodem vykoupení Kristova. P. Kubíček skrze své úvahy vede čtenáře k tomu, aby si daru svobody vážili, radovali se z něho a chránili jej – a to i před vlastní lhostejností a nedomyšleností.

Brož., 196x122 mm, 80 stran, 75 Kč

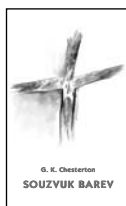
SOUZVUK BAREV

Gilbert Keith Chesterton

(Uspořádal a přeložil **Josef Hrdlička**)

Poprvé se česká čtenářská obec setkává s poezií G. K. Chestertona, a to ve sbírce uspořádané olomouckým biskupem Mons. Hrdličkou, doplněné Chestertonovým vyznáním, proč se stal katolíkem. Úvodní slovo napsal kardinál Tomáš Špidlík, doslov Mojmír Trávníček. Sbíрка vyšla v jubilejním 130. roce od Chestertonova narození.

Brož., 235x143 mm, 96 stran, 89 Kč

PRAVÁ LÁSKA

Josef Janšta

Šestý svazek edice „Večerní čtení“ pokrývá 21 večerů v liturgickém mezidobí. Uvádí dvě perly z Nového zákona – *blahoslavenství a Velepíseň lásky*. Autor užívá podobné metody, jakou často ve svých kázáních volil Pán Ježíš – podobenství, která příběhem vysvětlují náboženskou pravdu. Radostná zvěst – evangelium – tak dostává konkrétní podobu v myšlení a jednání dnešních děvčat a chlapců a ukazuje se jako stále živé a velmi aktuální. Ilustrace Lucie Fričová.

Brož., A5, 192 stran, 159 Kč

Informace o předplatném na rok 2005 byly uvedeny v č. 42 na str. 16.

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticem.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1